

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)
den 12 maj 1999 *

I de förenade målen T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 och T-130/97,

Moccia Irme SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Neapel (Italien), företrätt av advokaterna Emilio Cappelli, Paolo De Caterini och Andrea Bandini, Rom, delgivningsadress: advokatbyrå Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume, Luxemburg,

Prolafer Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, i likvidation, Bergamo (Italien),

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Montecompati (Italien),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, i likvidation, Bergamo (Italien),

Ferriera Lamifer SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Travagliato (Italien),

företrädda av advokaterna Carmine Punzi och Filippo Satta, Rom, delgivningsadress: advokatbyrå Charles Turk, 13 A, avenue Guillaume, Luxemburg, och

Nuova Sidercamuna SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Berzo Inferiore (Italien), företrätt av advokaterna Enrico A. Raffaelli, Milano, Ivo Van Bael,

* Rättegångsspråk: italienska.

Bryssel, och Fabrizio Di Gianni, Rom, delgivningsadress: advokatbyrån Freddy Brausch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Paul Nemitz, Enrico Altieri och Laura Pignataro, rättstjänsten, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Massimo Moretto, Venedig, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 96/678/EKSG av den 30 juli 1996 och 97/258/EKSG av den 18 december 1996 om de stödåtgärder som Italien avser bevilja inom ramen för programmet för omstrukturering av järn- och stålsektorn i Italien (EGT L 316, s. 24, respektive EGT L 102, 1997, s. 42),

meddelar

II - 1482

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts, V. Tiili, J. Azizi och P. Mengozzi,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 17 november 1998,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 4 c i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (nedan kallat fördraget eller EKSG-fördraget) anges följande:

”Följande åtgärder är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen på det sätt som anges i detta fördrag:

...

- c) subventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker,

...”

- 2 Med stöd av artikel 95 första stycket i fördraget antog kommissionen, med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande kommittén hörts, beslut nr 257/80/EKSG av den 1 februari 1980 om gemenskapsregler för särskilt stöd till stålindustrin (EGT L 29, s. 5), allmänt kallade ”de första reglerna för stöd till järn- och stålindustrin”. Enligt andra stycket i punkt I i ingressen avser förbudet mot subventioner eller statliga stödåtgärder i EKSG-fördraget endast åtgärder som ingår i en rent nationell stålindustripolitik, och gäller inte stöd med vilket det avses att genomföra en gemenskapspolitik, såsom den politik som går ut på en omstrukturering av stålindustrin, vilket var syftet med beslut nr 257/80.
- 3 De första reglerna för stöd till järn- och stålindustrin har senare ersatts med andra regler vilka i sin tur ersatts med andra regler. Varje gång har beslutats om en tillämplig ordning för statliga stödprogram till förmån för järn- och stålindustrin innehållande de kriterier enligt vilka ett stöd till järn- och stålindustrin vilket finansieras av en medlemsstat, oavsett formen, kan anses utgöra gemenskapsstöd och därmed kan vara förenligt med en väl fungerande gemensam marknad.
- 4 År 1991 fastställdes i kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 362, s. 57; svensk specialutgåva, område 13, volym 21, s. 189), nya regler för beviljande av statligt stöd på detta område (nedan kallade det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin eller det femte regelverket) för tiden från och med

den 1 januari 1992 till och med den 31 december 1996. Det ersattes från och med den 1 januari 1997 av kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG av den 18 december 1996 om gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin (EGT L 338, s. 42), vilket utgör det sjätte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin.

5 I det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin föreskrivs följande:

— Artikel 4.2:

”Stöd till stålföretag som för gott upphör med produktion av järn- och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget kan anses vara förenligt med en väl fungerande gemensam marknad under förutsättning att företaget i fråga

— ...

— fortlöpande har producerat järn- och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget fram till den dag då stödet anmäldes,

— ...’

— Artikel 6.1:

”Kommissionen skall underrättas i så god tid att den hinner yttra sig i ärendet om alla planer att bevilja eller förändra stöd av de slag som avses i artikel 2—5...”

— Artikel 6.4:

”Om kommissionen efter att ha givit berörda parter tillfälle att yttra sig finner att stöd i ett visst fall är oförenligt med bestämmelserna i föreliggande beslut, skall den underrätta medlemsstaten i fråga om sitt beslut...”

— Artikel 6.6:

”Varje enskilt fall av stöd som beviljas av det slag som avses i artiklarna 4 och 5 skall anmälas till kommissionen...”

Bakgrund till talan

Den italienska regeringens anmälan av lag nr 481/94 och förordning nr 683/94

- 6 Den italienska regeringen anmälde i februari 1994, i enlighet med artikel 6.1 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin, förordning nr 103 av den 14 februari 1994 om brådskande åtgärder för genomförande av planen för omstrukturering av sektorn för järn- och stålindustri till kommissionen. Planen sattes i kraft genom förordning nr 234 av den 14 april 1994 och på nytt genom förordning nr 396 av den 20 juni 1994, vilken slutligen omvandlades till lag nr 481 av den 3 augusti 1994 om omstrukturering av den privata järn- och stålsektorn i Italien (*GURI* nr 183 av den 6 augusti 1994, s. 12, nedan kallad lag nr 481/94).
- 7 I denna lag föreskrivs bland annat stöd till nedläggning av järn- och stålanläggningar förutsatt att dessa skrotas. I artikel 1.3 i lagen föreskrivs att "ansökningarna om stöd... skall sändas... före den 30 juli 1994..." medan anläggningarna skall "skrotas före den 31 mars 1995 och stöden skall vara helt utbetalda... före den 31 december 1996". Enligt artikel 1.4 i lagen skall de tekniska genomförandebestämmelserna för lagen fastställas genom förordning av den italienske ministern för industri, handel och hantverksyrken. De italienska myndigheterna anmälde sedan förordningen om genomförande av lag nr 481/94, nämligen förordning nr 683 av ministern för industri, handel och hantverksyrken av den 12 oktober 1994 (nedan kallad genomförandeförordningen). Enligt artikel 1.1 i genomförandeförordningen skall de berörda företagen bland annat uppfylla följande villkor för att kunna erhålla de stöd som avses i artikel 1 i lag nr 481/94:
- "e) De skall före dagen för antagande av förordning nr 103 av den 14 februari 1994 ha bedrivit... regelbunden produktion, vilket skall styrkas genom

en rättslig expertutredning som genomförts av en edsvuren expert som är specialist inom sektorn, inskriven i förteckningen över experter och utsedd av domstolen inom den domkrets där bolaget har sitt säte.”

Kommissionens beslut av den 12 december 1994 att i princip tillåta den stödåtgärd som den italienska regeringen anmält

- 8 Kommissionen tillät genom beslut av den 12 december 1994 i princip stödåtgärden i fråga men uppställde emellertid i enlighet med artikel 6.6 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin som krav att alla konkreta fall av tillämpning av stöden skulle anmälas i förväg (EGT C 390, s. 20, nedan kallat beslutet av den 12 december 1994).
- 9 Kommissionen angav att dess tillstånd i varje enskilt fall skulle vara beroende av att vissa villkor var uppfyllda. Vad gäller villkoret avseende regelbunden produktion i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin skulle företaget, för att kunna få stöd, ha bedrivit produktion i genomsnitt minst ett skift per dag, det vill säga i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka, under hela år 1993 och fram till februari 1994, då förordning nr 103 av februari 1994 anmäldes till kommissionen.
- 10 Kommissionen angav för övrigt att de italienska myndigheterna likväl på grundval av objektiva kriterier kunde visa att ett företag som inte uppfyllde det

ovannämnda villkoret regelbundet hade producerat järn- och stålprodukter hänförliga till EKSG.

Den italienska regeringens anmälan av stödet till sökandena

- 11 Den italienska regeringen anmälde den 8 september 1995, den 23 november 1995 och den 11 mars 1996 i enlighet med artikel 6.6 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin till kommissionen stöden till slutgiltig nedläggning i enlighet med lag nr 481/94 till bland annat de företag som är sökande i de sex målen T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 och T-130/97, det vill säga Moccia Irme SpA (nedan kallat Moccia), Prolafer Srl (nedan kallat Prolafer), Ferriera Acciaieria Casilina SpA (nedan kallat Casilina), Dora Ferriera Acciaieria Srl (nedan kallat Dora), Ferriera Lamifer SpA (nedan kallat Lamifer) respektive Nuova Sidercamuna SpA (nedan kallat Sidercamuna). Stöden uppgick till följande belopp:

<i>Målnummer</i>	<i>Sökandeföretag</i>	<i>Stödbelopp</i> (i italienska lire)
T-164/96	Moccia	13 509 miljoner
T-165/96	Prolafer	2 038 miljoner
T-166/96	Casilina	2 908 miljoner
T-167/96	Dora	3 438 miljoner
T-122/97	Lamifer	4 889 miljoner
T-130/97	Sidercamuna	16 127 miljoner

- 12 Sökandena är järn- och stålföretag i den mening som avses i artikel 80 i fördraget, vilka producerar stål eller varmvalsat material. Deras angivna produktions-

kapacitet under år 1993 och faktiska produktion under referensperioden, det vill säga från och med den 1 januari 1993 till och med den 28 februari 1994, och förhållandet mellan den förstnämnda och den sistnämnda uttryckt i procenttal, var följande:

	<i>Produktionskapacitet</i> (ton/år)	<i>Faktisk produktion</i> (ton)
T-164/96 Moccia	288 000 stål i götform 65 000 varmvalsat material	0
T-165/96 Prolafer	200 000 stål 150 000 varmvalsat material	0
T-166/96 Casilina	80 000 varmvalsat material	11 356 varmvalsat material (eller 14,2 procent)
T-167/96 Dora	250 000 varmvalsat material	21 444 varmvalsat material (eller 8,6 procent)
T-122/97 Lamifer	154 560 varmvalsat material	23 542 varmvalsat material (eller 15,2 procent)
T-130/97 Sidercamuna	475 000 rundjärn och handelsjärn (slätt)	36 002 rundjärn och handelsjärn (slätt) (eller 7,6 procent)

- 13 Sammanlagt inlämnade 43 EKSG-företag som är etablerade i Italien stödansökningar med stöd av lag nr 481/94.

Kommissionens inledande av det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin

- 14 Kommissionen underrättade den 15 december 1995, den 2 februari och den 12 juni 1996 genom skrivelser som i huvudsak har återgetts i kommissionens meddelanden 96/K 101/05, 96/K 121/03 och 96/K 215/03 — som enligt artikel 6.4 i det femte regelverket om stöd riktats till medlemsstater och utomstående berörda avseende det stöd som Italien hade beslutat att bevilja Casilina, Acciaierie del Sud SpA, Officine Laminatoi Sebino SpA (OLS), Montifer Srl, Moccia och Mini Acciaierie Odolese SpA (MAO), Prolafer, Dora och Acciaierie San Gabriele SpA, Diano SpA, Lamifer, Ferriere Demafer Srl, Lavorazione Metalli Vari — LMV SpA respektive Sidercamuna (EGT C 101, 1996, s. 4, C 121, s. 3 och C 215, s. 3) — den italienska regeringen om sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 6.4 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin vad gäller de stöd som avsågs till förmån för bland annat sökandeföretagen.
- 15 Kommissionen anförde i sina meddelanden att det framgick av de uppgifter som bringats till dess kännedom att inget av de berörda företagen, bland vilka sökandena ingår, hade fortsatt produktionen med i genomsnitt ett skift per dag, vilket motsvarar åtminstone en åtta timmars arbetsdag per dag under fem dagar per vecka, under hela år 1993 och fram till den 28 februari 1994.
- 16 I det ovannämnda meddelandet 96/K 101/05 angav kommissionen följande i fråga om Moccia och Casilina:

”[Casilina] (ärende N 777/95) [har] producerat knappt 11 356 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 14,2 % av företagets kapacitet. Moccia (ärende N 793/95) [har] inte bedrivit någon produktion.”

- 17 Kommissionen angav följande beträffande Prolafer och Dora i ovannämnda meddelande 96/K 121/03:

”Prolafer (ärende 977/95)... har inte bedrivit någon verksamhet under år 1993. Dora (ärende 978/95) har producerat knappt 21 444 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 8,6 % av företagens kapacitet.”

- 18 Kommissionen angav slutligen följande i meddelande 96/K 215/03 vad gäller Lamifer och Sidercamuna:

”Lamifer (ärende 178/96) har endast producerat 23 542 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 15,2 % av företagens kapacitet. Sidercamuna (ärende 182/96) har endast producerat 36 002 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 7,6 % av företagens kapacitet.”

Besluten av den 30 juli och den 18 december 1996 enligt vilka stöden är oförenliga med den gemensamma marknaden

- 19 Kommissionen fastställde genom beslut 96/678/EKSG av den 30 juli 1996 om stöd som Italien avser bevilja inom ramen för programmet för omstrukturering av den privata stålsektorn i Italien (EGT L 316, s. 24, nedan kallat beslut 96/678) att de stödåtgärder som Republiken Italien haft för avsikt att bevilja åtta av de nio berörda företagen, inbegripet företagen Moccia, Prolafer, Casilina och Dora, var oförenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget.

- 20 Kommissionen fastställde genom beslut 97/258/EKSG av den 18 december 1996 om nedläggningsstöd som staten avser bevilja inom ramen för omstrukturering av den privata stålsektorn i Italien (EGT L 102, s. 42, nedan kallat beslut 97/258) likaså att det statliga stöd som Republiken Italien haft för avsikt att bevilja fyra av de fem avsedda företagen, inbegripet företagen Lamifer och Sidercamuna, inom ramen för den privata stålsektorn i Italien, var oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget.
- 21 Kommissionen motiverade sina beslut genom att bland annat anföra följande (beslut 97/258):

”Kommissionen konstaterar att beträffande de ifrågavarande företagen är alla villkor uppfyllda med undantag för det som rör produktionens regelbundenhet, vilket var anledningen till att förfarandet inleddes.

Det skall i detta sammanhang påpekas att reglerna för stöd till järn- och stålindustrin — trots att de uppställer villkoret att ett företag måste bedriva regelbunden produktion vid nedläggningen för att kunna beviljas stöd — inte innehåller någon klar definition av begreppet regelbundenhet. Av detta skäl beslutade kommissionen i sitt beslut [av den 12 december 1994] om godkännande av den italienska lagen nr 481 av den 3 augusti 1994 att detta kriterium skulle anses vara uppfyllt om det företag som tilldelas stöd hade bedrivit produktion under i genomsnitt minst ett skift per dag, dvs. i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till den 28 februari 1994, då lagdekret nr 103, vars innehåll av Italiens parlament har överförts till lag nr 481/94, anmäldes till kommissionen. Kommissionen beslutade också att de italienska myndigheterna på grundval av objektiva kriterier skulle kunna visa att ett företag som inte uppfyllde det ovan nämnda kriteriet regelbundet hade producerat järn- och stålprodukter hänförliga till EKSG.

Om så vore fallet skulle kommissionen ha prövat stödets specifika egenskaper för att säkerställa att kriteriet avseende regelbunden produktion var uppfyllt.

Avsikten med artikel 4 i reglerna för stöd till järn- och stålindustrin och kommissionens beslut [av den 12 december 1994] är tydlig, nämligen att nedlägningsstöd endast kan beviljas till företag som bedriver produktion i ordets egentliga bemärkelse, dvs. som har en regelbunden produktion på järn- och stålmarknaden. Omvänt har gemenskapslagstiftaren varken ansett det vara nödvändigt eller lämpligt att bevilja undantag från det generella förbudet i artikel 4 i fördraget... när nedläggningen inte får några verkningar av betydelse för marknaden.

Härav följer att de kriterier som utgör alternativ till dem som kommissionen fastställt i sitt beslut skulle kunna godtas under förutsättning att de kan påvisa att företagen har haft en regelbunden produktion. Det måste emellertid konstateras att de kriterier som den italienska regeringen har föreslagit (bibehållande av energiförsörjningsavtal och personal samt investeringar i och underhåll av anläggningarna osv.) inte kan visa att de ifrågavarande företagen har bedrivit regelbunden produktion utan endast att de skulle kunnat göra det.

Artikel 4 i reglerna för stöd för järn- och stålindustrin är avfattad på ett sådant sätt att den inte medger en så extensiv tolkning att man bland de företag som kan beviljas stöd kan medräkna sådana företag som även om de inte har en regelbunden drift skulle kunna producera EKSG-produkter regelbundet.”

Förfarande

- 22 Moccia, Prolafer, Casilina och Dora har genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 oktober 1996 väckt talan som registrerats under målnummer T-164/96, T-165/96, T-166/96 och T-167/96.
- 23 Lamifer har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 april 1997 väckt talan som registrerats under målnummer T-122/97.

- 24 Sidercamuna har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 april 1997 väckt talan som registrerats under målnummer T-130/97.
- 25 Moccia inlämnade genom en särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 28 november 1996 i enlighet med artikel 39 i fördraget en begäran om interimistiska åtgärder som syftade till att verkställigheten av beslut 96/678 och de föregående rättsakterna skulle skjutas upp och till att kommissionen skulle förpliktas att uppmana de italienska myndigheterna att fram till dess att målet i huvudsak hade avgjorts avbryta utbetalningen av det statliga nedläggningsstöd som avses i lag nr 481/94 och i andra hand att återuppta det kontradiktoriska förfarandet för prövning av det stöd som riktas till företaget.
- 26 Sökandens begäran om interimistiska åtgärder avslogs genom beslut av förstainstansrättens ordförande av den 17 december 1996 i mål T-164/96 R, Moccia Irme mot kommissionen (REG 1996, s. II-2261).
- 27 Överklagandet av detta beslut ogillades genom beslut av domstolens ordförande av den 30 april 1997 i mål C-89/97 P (R), Moccia Irme (REG 1997, s. I-2327).
- 28 Förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) har på grundval av referentens rapport beslutat att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för bevisupptagning.
- 29 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 17 november 1998.
- 30 Målen har förenats med avseende på domen genom beslut av den 18 december 1998 av ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning i utökad sammansättning.

Parternas yrkanden

31 Moccia har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 96/678 med stöd av artiklarna 33 och 36 i fördraget och följaktligen, om så behövs, frånta alla föregående samordnade eller konnexa rättsakter deras verkan,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

32 Prolafer har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 96/678, beslutet av den 12 december 1994 och i nödvändig utsträckning artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin och varje föregående, konnex eller härledd rättsakt, oberoende av dess beskaffenhet.

33 Casilina har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 96/678, beslutet av den 12 december 1994 och varje föregående konnex eller härledd rättsakt, oberoende av dess beskaffenhet,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

34 Dora har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 96/678, beslutet av den 12 december 1994 och varje föregående konnex eller härledd rättsakt, oberoende av dess beskaffenhet,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Lamifer har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 97/258, beslutet av den 12 december 1994 och varje föregående konnex eller härledd rättsakt.

36 Sidercamuna har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut 97/258,

- förordna om andra åtgärder som kan skydda sökandens intressen, såväl i rättsligt som i objektivet hänseende,

- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Kommissionen har i samtliga mål yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

38 Kommissionen har i de sex målen ifrågasatt huruvida de punkter i talan som avser det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin och beslutet av den 12 december 1994 kan upptas till sakprövning.

Grunderna för avvisning vad gäller ifrågasättandet av det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin

39 Kommissionen har för det första ifrågasatt relevansen av yrkandena i vissa ansökningar i den utsträckning som de formellt är riktade mot det femte regelverket. Kommissionen anser för det andra att invändningen om rättsstridighet i mål T-130/97 mot det femte regelverket har anförts för sent.

1. Grunden att yrkandena i vissa ansökningar, i den utsträckning som de formellt är riktade mot det femte regelverket, inte är relevanta

40 Kommissionen har anfört att Prolafer, Casilina, Dora och Lamifer med stöd av artikel 36 tredje stycket i fördraget vill göra gällande att samtliga rättsakter från tiden före beslutet av den 12 december 1994 och besluten 96/678 och 97/258, varmed de således åsyftar det femte regelverket, är rättsstridiga. Sökandenas argumentation syftar emellertid endast till att fastställa att kommissionen har åsidosatt dessa regler och inte till att ifrågasätta dem.

41 Förstainstansrätten konstaterar i detta avseende att denna grund, som kommissionen har lagt fram avseende frågan om talan kan upptas till sakprövning och till vilken sökandena inte har tagit ställning, saknar fog. Det är visserligen riktigt att det i detta mål inte har riktats något argument direkt mot det femte regelverket, eftersom detta tvärtom utgör det kriterium på grundval av vilket rättshögheten av beslutet av den 12 december 1994 och besluten 96/678 och 97/258 har kritiserats. Denna omständighet kan emellertid inte i sig leda till att yrkandena i fråga inte kan upptas till sakprövning.

2. Grunden att talan inte kan upptas till sakprövning därför att invändningen om rättegångshinder som är riktad mot det femte regelverket i mål T-130/97 har anförts för sent

42 Kommissionen har inom ramen för målet Sidercamuna gjort gällande att invändningen om rättegångshinder riktad mot det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin, vilken för första gången anfördes i repliken och som således utgör en ny grund, inte kan upptas till sakprövning.

43 Förstainstansrätten erinrar om att enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

- 44 Sökanden i mål T-130/97 har i detta fall i ansökan hävdad att det med avseende på den huvudsakliga målsättningen med stödprogrammen för järn- och stålindustrin, nämligen en minskning av produktionskapaciteten, skulle vara rättsstridigt att underkasta genomförandet av denna målsättning villkor som saknar samband med stödprogrammet, såsom omfattningen av den regelbundna produktionen. Sökanden har i repliken hänvisat till detta argument för att motivera att den i ansökan anförde en invändning om rättegångshinder avseende det femte regelverket.
- 45 Kommissionen anser emellertid att detta argument, som lades fram i ansökan, inte riktas mot det femte regelverket utan i själva verket har till syfte att kritisera ett åsidosättande eller en felaktig tolkning av reglerna genom de underordnade rättsakterna.
- 46 Förstainstansrätten konstaterar att sökandens argument kritiserar den omständigheten att genomförandet av en av målsättningarna med det femte regelverket, nämligen minskningen av produktionskapaciteten, har underkastats ett villkor utan samband med denna målsättning, nämligen regelbunden produktion. Detta villkor uppställs, såsom har angetts ovan i punkt 5, i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket. Av detta följer att argumentet innebär kritik mot denna bestämmelse i det femte regelverket.
- 47 Detta argument har för övrigt framlagts inom ramen för ansökans första delgrund enligt vilken kommissionen har åsidosatt principen om ändamålsenlig verkan och inte inom ramen för den delgrund som på ett specifikt sätt kritiserar åsidosättandet av artikel 4 i det femte regelverket genom underordnade rättsakter.
- 48 Av detta följer att argumentet i fråga utgör en invändning om rättsstridighet mot artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket. Då denna invändning framfördes i ansökan, har den inte anförts för sent. Kommissionens invändning om rättegångshinder kan således inte vinna bifall.

Grunderna för avvisning i fråga om bestridandet av beslutet av den 12 december 1994

- 49 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att Prolafer, Casilina, Dora och Lamifer har hävdad att beslutet av den 12 december 1994 är rättsstridigt och har yrkat att det ogiltigförklaras.
- 50 Förstainstansrätten anser att sökandena i själva verket avser att accessoriskt hävda att beslutet av den 12 december 1994 är rättsstridigt, i samband med och till stöd för sin talan om ogiltigförklaring riktad mot besluten att inte godta stöden, således i form av en invändning om rättsstridighet.
- 51 Moccia och Sidercamuna har formellt anfört en invändning om rättsstridighet mot beslutet av den 12 december 1994.
- 52 De invändningar om rättsstridighet som således har anförts i de sex förenade målen mot beslutet av den 12 december 1994 har alla till syfte att kritisera det kriterium som kommissionen har anfört i beslutet för att fastställa det villkor avseende regelbunden produktion som föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, nämligen att det företag som ansöker om nedläggningsstöd skall ha upprätthållit en genomsnittsproduktion på minst ett skift per dag, det vill säga i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till februari 1994.
- 53 Kommissionen har yrkat att dessa invändningar om rättsstridighet skall avvisas.
- 54 Kommissionen har i detta avseende åberopat två grunder. Enligt den första grunden, som har framförts i samtliga mål, grundas besluten 96/678 och 97/258 (nedan kallade de omtvistade besluten) inte på beslutet av den 12 december 1994

utan direkt på det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin. Enligt den andra grunden, som har framförts i målen Lamifer och Sidercamuna, utgör beslutet av den 12 december 1994 på sin höjd grunden för beslutet att inleda förfarandet, vilket fattats på grundval av artikel 6.4 i det femte regelverket, men inte för det senare beslutet att inte godta stödet. Detta beslut utgör endast en fastställande rättsakt i förhållande till det föregående beslutet.

1. Grunden att de omtvistade besluten inte baserar sig på beslutet av den 12 december 1994 utan direkt på det femte regelverket

55 Kommissionen har hävdats att det i det föreliggande fallet inte finns något orsakssamband mellan de omtvistade besluten och beslutet av den 12 december 1994. Enligt artikel 6.6 i det femte regelverket skall varje enskilt fall av stöd av det slag som avses i artiklarna 4 och 5 anmälas till kommissionen för att den skall kunna uttala sig om dem, oberoende av om det på grundval av samma artiklar har fattats ett beslut att tillåta ett generellt stödprogram. Av detta följer enligt kommissionen att de omtvistade besluten i rättsligt hänseende inte kan anses grundas på beslutet av den 12 december 1994 utan enbart, till den del som är relevant i det föreliggande fallet, på artikel 6.6 i det femte regelverket.

56 Förstainstansrätten erinrar om att även om sökanden i samband med en talan om ogiltigförklaring av ett enskilt beslut kan åberopa att vissa bestämmelser i allmänna beslut vilka tillämpas genom det omtvistade beslutet är rättsstridiga, är denna möjlighet endast tillgänglig om det enskilda beslutet grundas på de regler vilkas rättsstridighet har gjorts gällande (domstolens dom av den 28 oktober 1981 i de förenade målen 275/80 och 24/81, Krupp Stahl mot kommissionen, REG 1981, s. 2489, punkt 32, av den 16 februari 1982 i mål 258/80, Rumi mot

kommissionen, REG 1982, s. 487, punkt 6, av den 21 februari 1984 i de förenade målen 140/82, 146/82, 221/82 och 226/82, Walzstahl-Vereinigung och Thyssen mot kommissionen, REG 1984, s. 951, punkt 20, och av den 11 oktober 1984 i mål 151/83, Alpa mot kommissionen, REG 1984, s. 3519, punkt 9).

- 57 I det föreliggande fallet hänvisar de omtvistade besluten uttryckligen till beslutet av den 12 december 1994 att godta lag nr 481/94, vilket utgör föremål för invändningen om rättsstridighet. I besluten påpekas att det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin inte innehåller någon klar definition av begreppet regelbundenhet, trots att där föreskrivs att stöd beviljas endast om företaget har bedrivit regelbunden produktion fram till nedläggningsstillfället. I besluten anføres att detta är anledningen till att det i beslutet av den 12 december 1994 föreskrivs att rätten till nedläggningsstöd är underkastad villkoret att företagen har bibehållit en genomsnittlig produktion på minst ett skift per dag under fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till februari 1994. I besluten konstateras att sökandena inte har uppfyllt detta kriterium, även om de har uppfyllt de övriga villkoren i artikel 4 i det femte regelverket, samt att förfarandet enligt artikel 6.4 i det femte regelverket har inletts till följd av detta konstaterande. I besluten görs gällande att den italienska regeringen inte har visat att sökandena likväl regelbundet har producerat EKSG-produkter genom att anföra andra objektiva omständigheter i enlighet med beslutet av den 12 december 1994.
- 58 Av detta följer att det i beslutet av den 12 december 1994 har fastställts ett kriterium vars tillämpning på sökandena har lett till att förfarandet enligt artikel 6.4 i det femte regelverket har inletts. Enligt detta förfarande har stödåtgärderna slutligen förklarats oförenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget.
- 59 De omtvistade besluten grundas i denna utsträckning således på definitionen i beslutet av den 12 december 1994 av det villkor avseende regelbunden produktion som uppställs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket. Mot denna definition av villkoret avseende regelbunden produktion har det emellertid anförts en invändning om rättsstridighet riktad mot beslutet av den 12 decem-

12 december 1994. Av detta följer att de omtvistade besluten grundas på en regel som har påståtts vara rättsstridig. Kommissionens invändning om rättegångshinder saknar således grund.

- 60 Kommissionen har i de sex förenade målen för det första invänt att varje enskilt fall av stöd enligt artikel 6.6 i det femte regelverket skall anmälas till den, oberoende av om det har fattats ett beslut att tillåta en allmän stödåtgärd, vilket innebär att de omtvistade besluten i rättsligt hänseende inte kan anses grundas på beslutet av den 12 december 1994 utan enbart på artikel 6.6 i det femte regelverket. Kommissionen har tillagt att även om beslutet i fråga inte fanns, skulle de omtvistade besluten ha kunnat fattas på ett giltigt sätt och ha verkan fullt ut. Genom detta argument bortses emellertid från att kommissionen, inom ramen för prövningen av enskilda stödåtgärder som har anmälts till följd av att den allmänna stödåtgärden har godkänts genom beslutet av den 12 december 1994, har bedömt respekten av villkoret avseende regelbunden produktion med utgångspunkt i det kriterium som har fastställts i detta beslut, vilket innebär att detta kriterium i denna utsträckning utgör den rättsliga grunden för de omtvistade besluten.
- 61 Kommissionen har i målen T-164/96, T-165/96, T-166/96, T-167/96 och T-122/97 för det andra invänt att förklaringen i dess beslut av den 12 december 1994 av det villkor avseende regelbunden produktion som föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket enbart utgjorde ett exempel som den italienska regeringen hade samtyckt till. Genom detta argument bortses emellertid från att kommissionen ingalunda ansåg att kriteriet i beslutet av den 12 december 1994 endast var ett exempel utan tvingande verkan, utan med tillämpning av detta exempel inledde det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket och sedan fastställde att de planerade stödåtgärderna var oförenliga med den gemensamma marknaden.
- 62 Kommissionen har i målen T-164/96, T-166/96, T-167/96, T-122/97 och T-130/97 för det tredje invänt att samtidigt som beslutet av den 12 december 1994 innebär en fastställelse av det kriterium som förklarar villkoret avseende regelbunden produktion i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, har det gjort det möjligt för den italienska regeringen att på grundval av objektiva kriterier visa att ett företag som inte uppfyller detta kriterium likväl

regelbundet har tillverkat järn- och stålprodukter hänfödda till EKSG, vilket innebär att hänvisningen till detta beslut i de omtvistade besluten inte är avgörande. Stödet skulle således ha kunnat tillåtas även om det kriterium som fastställs i beslutet av den 12 december 1994 inte följts, vilket innebär att beslutet inte utgör en grund för de omtvistade besluten. Genom denna invändning bortses emellertid från att det framgår av de omtvistade besluten att kommissionen krävde att de företag som är sökande skulle följa kriteriet i fråga, att underlåtenheten att följa detta kriterium har lett till att ett förfarande enligt artikel 6.4 i det femte regelverket har inletts och att de begärda stöden har förklarats oförenliga med den gemensamma marknaden, eftersom den italienska regeringen enligt kommissionens uppfattning inte hade visat att det fanns några objektiva alternativa kriterier. Av detta följer att beslutet att inte godta stöden i sista hand följer av underlåtenheten att följa det kriterium som definieras i beslutet av den 12 december 1994, vilket utgör en presumtion som den italienska regeringen inte har motbevisat i det föreliggande fallet. De omtvistade besluten grundas i denna utsträckning således på kriteriet i fråga.

- 63 Kommissionen har i mål T-164/96 för det fjärde invänt att endast den omständigheten att beslutet av den 12 december 1994 nämns i beslut 96/678 inte i sig är avgörande, eftersom Moccia inte bedrev någon produktion under referensperioden, vilket innebär att det kriterium som har fastställts i det första beslutet inte har kunnat tillämpas. Genom detta argument bortses emellertid från att det i beslut 96/678 formellt konstateras att detta kriterium skall tillämpas på sökanden. Detta kriterium har för övrigt också tillämpats i materiellt hänseende, bland annat därför att sökandens produktion endast har bedömts med hänvisning till den period som fastställs i beslutet, det vill säga mellan januari 1993 och februari 1994, och inte exempelvis från och med den dag då det femte regelverket trädde i kraft, det vill säga den 1 januari 1992.

2. Grunden att beslut 97/258 endast var en bekräftande rättsakt

- 64 Kommissionen har i målen T-122/97 och T-130/97 anfört att den redan tidigare hade tillämpat det kriterium, utgörande en definition av villkoret avseende

regelbunden produktion, som har uppställts i beslutet av den 12 december 1994 gentemot sökandena före beslut 97/258, nämligen i beslutet att inleda förfarandet för prövning av stöden enligt artikel 6.4 i det femte regelverket. I det sistnämnda beslutet konstaterades nämligen att sökandena inte följde kriteriet i fråga, varefter de italienska myndigheterna uppmanades att på grundval av andra objektiva kriterier visa detta. Enligt kommissionen var målet med beslut 97/258 att fastställa att de italienska myndigheterna inte lyckats förebbringa denna bevisning. Kommissionen påpekade också att sökandena inte uppfyllde kriteriet i beslutet av den 12 december 1994, men att beslutet på denna punkt endast utgjorde en bekräftande rättsakt. Eftersom sökandena inte har klandrat beslutet att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket inom den föreskrivna fristen och i samband med denna talan inte har gjort en invändning om att det kriterium som fastställs i beslutet av den 12 december 1994 är rättsstridigt, har de förverkat sin rätt att göra det vid förstainstansrätten.

- 65 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena har gjort gällande att beslutet av den 12 december 1994 är rättsstridigt, till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av beslut 97/258. Kommissionens invändning om rättegångshinder syftar till att ifrågasätta om sökandena har denna möjlighet, eftersom de skulle ha kunnat åberopa rättsstridigheten inom ramen för en talan mot beslutet att inleda prövningsförfarandet. Det är emellertid tillräckligt att konstatera att beslut 97/258 medför egna rättsverkningar, såsom ett slutligt beslut att inte godta stöd, och att sökandena således skall förfoga över ett rättsmedel mot ett sådant beslut (se analogt domstolens domar av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, punkt 5, svensk specialutgåva, volym 5, s. 303, och av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, REG 1994, s. I-833, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 15), vilket innebär rätt att till stöd för en talan om ogiltigförklaring av detta beslut göra gällande rättsstridigheten av det beslut på vilket det senare beslutet grundas, oavsett om sökandena har kritiserat beslutet att inleda prövningen av de omtvistade stödåtgärderna eller inte (förstainstansrättens dom av den 31 mars 1998 i mål T-129/96, Preussag Stahl mot kommissionen, REG 1998, s. II-609, punkt 31).

- 66 Av detta följer att den andra grunden för att avvisa invändningen om att beslutet av den 12 december 1994 är rättsstridigt saknar fog.

Prövning i sak

- 67 Sökandena har framfört grunder som dels hänför sig till sakinnehållet (I), dels till att skyldigheten att motivera de omtvistade besluten har åsidosatts (II).

I — De grunder som hänför sig till sakinnehållet i de omtvistade besluten

Inledande anmärkningar

- 68 Förstainstansrätten påpekar att enligt artikel 33 första stycket andra meningen i fördraget får domstolens prövning av ogiltighetstalan som har väckts mot kommissionens beslut och rekommendationer "inte innefatta en värdering av den genom ekonomiska sakförhållanden och omständigheter uppkomna situationen, som föranlett dessa beslut eller rekommendationer, om det inte hävdas att kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk eller uppenbart åsidosatt fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning".
- 69 Denna begränsning av gemenskapsdomstolarnas prövningsrätt är även tillämplig på prövningen av beslut och rekommendationer vilkas rättsstridighet har bestridits med stöd av artikel 36 tredje stycket i fördraget. Av den sistnämnda bestämmelsen följer nämligen att bestridandet skall äga rum "på de villkor som uppställs i artikel 33 första stycket i fördraget" (se i detta avseende domstolens dom av den 18 mars 1980 i de förenade målen 154/78, 205/78, 206/78, 226/78, 227/78, 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 och 85/79, Ferriera Valsabbia m.fl. mot kommissionen, REG 1980, s. 907, punkt 10).

- 70 Förstainstansrätten påpekar beträffande begreppet uppenbart åsidosättande att begreppet ”uppenbart” innebär att en viss nivå skall ha uppnåtts i fråga om åsidosättandet av rättsregler, som till exempel att detta åsidosättande förefaller vara resultatet av ett uppenbart fel — i förhållande till fördragets bestämmelser — i bedömningen av den situation beslutet avser (se domstolens dom av den 21 mars 1955 i mål 6/54, Nederländerna mot Höga myndigheten, REG 1955, s. 201, 225, och av den 12 februari 1960 i de förenade målen 15/59 och 29/59, Société métallurgique de Knutange mot Höga myndigheten, REG 1960, s. 9, 28, samt beslutet av domstolens ordförande av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 62).
- 71 Förstainstansrätten anför beträffande begreppet maktmissbruk att en rättsakt enligt en fast rättspraxis innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga indicier kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som åberopats eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs för att hantera omständigheterna i det enskilda fallet (domstolens dom av den 13 november 1990 i mål C-331/88, Fedesa m.fl., REG 1990, s. I-4023, punkt 24, och förstainstansrättens dom av den 24 september 1996 i mål T-57/91, Naloo mot kommissionen, REG 1996, s. II-1019, punkt 327).

Grunderna att fördraget inte är tillämpligt

- 72 Sökandena har framfört grunder enligt vilka fördraget inte är tillämpligt i det föreliggande fallet.

A — Grunden att sökandena inte kan anses som ett EKSG-järn- och stålföretag

- 73 Moccia och Sidercamuna har hävdat att ett företag som har för avsikt att lägga ned sina anläggningar inte längre är ett EKSG-järn- och stålföretag i den mening

som avses i artikel 80 i fördraget, varför detta fördrag, inbegripet förbudet i artikel 4 c i fördraget, följaktligen inte är tillämpligt på dem.

- 74 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att ett EKSG-järn- och stålföretag som begär nedläggningsstöd har denna egenskap så länge som produktionen inte har nedlagts fullständigt och för gott, eventuellt till följd av att det ovannämnda stödet har beviljats. I det föreliggande fallet står det klart att sökandena vid den tidpunkt som stöd begärdes antingen bedrev EKSG-produktionsverksamhet eller, i avsaknad av sådan verksamhet, ännu inte för gott hade upphört med produktionen. Kommissionen kunde således på goda grunder anse att sökandena var EKSG-järn- och stålföretag. Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

B — Grunden att ett nedläggningsstöd inte omfattas av förbudet i artikel 4 c i fördraget i den utsträckning som det inte kan snedvrیدا konkurrensen

- 75 Moccia har i huvudsak hävdad att det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin, vilket utgör ett undantag på grundval av artikel 95 i fördraget från förbudet i artikel 4 c i fördraget, skall följa de grundläggande bestämmelserna i fördraget och i synnerhet begränsas till vad som är nödvändigt för att undvika att konkurrensen snedvrیدs. Nedläggningen av ett företag som inte antas vara konkurrenskraftigt, kan emellertid inte snedvrیدا konkurrensen. Av detta följer att det nedläggningsstöd som beviljas ett sådant företag inte är förbjudet och således inte kan regleras genom det femte regelverket.

- 76 Sidercamuna har enligt samma tänkesätt anført att nedläggningsstödet av ovannämnda skäl under dessa omständigheter inte kan anses som stöd i den

mening som avses i artikel 4 c i fördraget. Om denna beteckning emellertid godtogs, skulle det subsidiärt inte vara förbjudet att bevilja stödet.

- 77 Sökandena har anfört tre argument till stöd för denna grund.
- 78 Moccia har hävdad att begreppet statligt stöd i den mening som avses i EKSG-fördraget är identiskt med begreppet i EG-fördraget, vilket innebär att ett stöd även enligt systemet i EKSG-fördraget är förenligt med den gemensamma marknaden om det inte finns några negativa verkningar för konkurrensen.
- 79 Sidercamuna har hänvisat till förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1997 i mål T-244/94, *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mot kommissionen* (REG 1997, s. II-1963), vars punkt 32 har följande lydelse:

”Artikel 4 c i fördraget innebär i princip förbud mot statligt stöd inom Europeiska kol- och stålgemenskapen, om detta kan skada förverkligandet av gemenskapens väsentliga målsättningar enligt fördraget, i synnerhet upprättandet av ett system för fri konkurrens.”

- 80 Sidercamuna har slutit sig till att ett stöd kan förbjudas genom artikel 4 c i fördraget endast om det kan påverka jämvikten i fråga om konkurrensen.
- 81 Sidercamuna har också hänvisat till domstolens dom av den 23 februari 1961 i mål 30/59, *De Gesamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten* (REG 1961, s. 1, 40, fjärde stycket; svensk specialutgåva, volym 1, s. 69)

där det i avsikt att beskriva begreppet subvention enligt fördraget erinras om lydelsen av artikel 5 andra stycket fjärde strecksatsen i fördraget, där det föreskrivs att gemenskapen skall säkerställa att normala konkurrensförhållanden upprättas, vidmakthålls och iakttas.

- 82 Förstainstansrätten erinrar om att målsättningen med artikel 4 c i fördraget, såsom ovan har påpekats, är att säkerställa att "normala konkurrensförhållanden upprättas, vidmakthålls och iakttas" (domen i det ovan i punkt 81 nämnda målet *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten*, REG 1961, s. 43). Artikel 4 c i denna bestämmelse innehåller ett förbud mot subventioner eller statliga stödåtgärder "oavsett i vilken form det sker". Eftersom detta uttryck inte återfinns i artikel 4 a, b och d i fördraget, får förbudet en ovanlig allmängiltighet (den ovannämnda domen, REG 1961, s. 42). Det således uttryckta förbudet är ovanligt strikt, eftersom det avser ett direkt ingripande i hur den gemensamma marknaden för kol och stål skall fungera. Sådant ingripande anses i sig stå i strid med själva villkoren för upprättandet av denna gemensamma marknad. Av denna anledning anses stödåtgärderna oförenliga med den gemensamma marknaden, utan att det är nödvändigt att visa eller ens undersöka om konkurrensförhållandena har rubbats eller riskerar att rubbas (se generaladvokaten Lagranges förslag till avgörande i domen i det ovannämnda målet *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten*, REG 1961, s. 59, 76).
- 83 Systemet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget skiljer sig således från systemet enligt artikel 92.1 i EG-fördraget (nu artikel 87.1 EG i ändrad lydelse). Den förstnämnda artikeln innebär ett allmänt och ovillkorligt förbud mot allt stöd, eftersom det till sitt väsen strider mot själva villkoren för upprättandet av den gemensamma marknaden för kol och stål. Den sistnämnda artikeln innebär däremot ett förbud mot stöd endast om detta är av sådant slag att det snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion.
- 84 Av detta följer att det nedläggningsstöd som en medlemsstat beviljar ett EKSG-järn- och stålföretag faller inom ramen för förbudet i artikel 4 c i fördraget utan att det är nödvändigt att visa att konkurrensförhållandena faktiskt har rubbats.

Det femte regelverket, vars målsättning är att möjliggöra undantag från detta förbud, kan således tillämpas på ett sådant stöd.

- 85 Denna slutsats påverkas inte av domen i det ovan i punkt 79 nämnda målet *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mot kommissionen* eller av domen i det ovan i punkt 81 nämnda målet *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten*, vilka sökandena har åberopat.
- 86 I domen i det ovan i punkt 79 nämnda målet *Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mot kommissionen* konstateras visserligen, i likhet med i två andra domar av samma dag (förstainstansrättens domar av den 24 oktober 1997 i mål T-239/94, *EISA mot kommissionen*, REG 1997, s. II-1839, punkt 61, och i mål T-243/94, *British Steel mot kommissionen*, REG 1997, s. II-1887, punkt 40), att artikel 4 c i fördraget i princip innebär ett förbud mot statligt stöd inom gemenskapen då detta kan hindra genomförandet av gemenskapens centrala målsättningar enligt fördraget, i synnerhet införandet av ett system för fri konkurrens. I den domen tilläggs också (se punkt 33 samt domarna i de ovannämnda målen *EISA mot kommissionen*, punkt 62, och *British Steel mot kommissionen*, punkt 41) att den omständigheten att ett sådant förbud finns inte innebär att allt statligt stöd inom EKSG skall anses oförenligt med fördragets målsättningar.
- 87 Dessa uttalanden avsåg emellertid endast att göra det möjligt för förstainstansrätten att sluta sig till att artikel 4 c i fördraget inte har till syfte att utgöra hinder för att gemenskapsinstitutionerna, som har exklusiv behörighet inom ramen för stöd inom gemenskapen, i undantagsfall kan tillåta stöd som medlemsstaterna planerar och som är förenligt med fördragets målsättningar, med stöd av artikel 95 första och andra stycket i fördraget, och för att möta oväntade situationer (punkterna 33 och 34 i domen och domarna i de ovannämnda målen *EISA mot kommissionen*, punkterna 62 och 63, och *British Steel mot kommissionen*, punkterna 41 och 42).

- 88 Mot bakgrund av omständigheten i denna dom syftade dessa uttalanden således, i motsats till vad Sidercamuna hävdade, inte till att fastställa att stöd som är förenligt med fördragets målsättningar automatiskt faller utanför området för förbudet i artikel 4 c i fördraget.
- 89 I domen i det ovan i punkt 81 nämnda målet *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg m.fl. mot Höga myndigheten* konstateras visserligen (REG 1961, s. 40, fjärde övervägandet, och s. 43, första övervägandet), såsom har påpekats i punkt 82 ovan, att målsättningen med artikel 4 c i fördraget är den som anges i artikel 5 andra stycket tredje strecksatsen i samma fördrag, nämligen att säkerställa att normala konkurrensförhållanden upprättas, vidmakthålls och iakttas.
- 90 Mot bakgrund av omständigheten i denna dom har denna hänvisning emellertid inte gjorts för att berättiga en begränsning av tillämpningsområdet för förbudet mot stöd utan tvärtom för att motivera att detta område utvidgas. Domstolen har nämligen gjort denna hänvisning till den för att utvidga tolkningen av begreppen subventioner eller stödåtgärder i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget till att omfatta att en annan part än köparen eller användaren betalar en del av produktionskostnaden, då denna betalning uttryckligen hindrar att normala konkurrensförhållanden upprättas. I samma dom har domstolen för övrigt bemödat sig om att ange, såsom redan har påpekats ovan i punkt 82, att det förbud som framgår av denna bestämmelse får en ovanlig allmängiltighet. Av detta följer att den omständigheten att det i denna dom görs en hänvisning till artikel 5 andra stycket fjärde strecksatsen i fördraget inte ger uttryck för en begränsning av omfattningen av förbudet mot stöd i en situation då det konkret har visats att konkurrensförhållandena påverkas.
- 91 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

Grunderna att artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin är rättsstridig

- 92 Moccia har påpekat att ett system för gemenskapskontroll som har till syfte att förhindra missbruk, särskilt i samband med att ett företag läggs ner, skall begränsas till att föreskriva villkor som är oundgängliga för utövandet av den berörda kontrollen och inte skall innebära att onödigt besvärliga villkor uppställs. Detta har emellertid ägt rum i det föreliggande fallet där det krävs att ett företag, som antagligen är föga konkurrenskraftigt, regelbundet skall ha tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter.
- 93 Sidercamuna har påpekat att principen om ändamålsenlig verkan förutsätter att gemenskapsrätten tillämpas i enlighet med dess målsättningar. Eftersom en minskning av kapaciteten är det främsta syftet med programmet för stöd till järn- och stålindustrin, skulle det vara rättsstridigt att underordna genomförandet av denna målsättning villkor som saknar samband med syftet, såsom att den regelbundna produktionen har uppgått till en viss nivå.
- 94 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen genom att anta det femte regelverket och rådet genom att ge sitt samtycke har tillåtit stödåtgärder till förmån för företag som för gott upphör med sin EKSG-järn- och stålproduktion förutsatt att mottagarföretagen regelbundet har producerat EKSG-järn- och stålprodukter fram till den dag då stödåtgärderna anmälts. Institutionernas målsättning med stödåtgärderna var således, såsom framgår av de omtvistade besluten (se ovan, punkt 21), att endast de företag skulle beviljas nedläggningsstöd som i en viss utsträckning har bedrivit regelbunden produktion. Institutionerna har däremot inte ansett det nödvändigt eller lämpligt att bevilja ett undantag från det generella förbudet i artikel 4 i fördraget till förmån för företag som inte har bedrivit regelbunden produktion, eftersom deras nedläggning inte har några betydande verkningar för marknaden.
- 95 Enligt artikel 4 c i fördraget är medlemsstaternas stöd till järn- och stålindustrin förbjudet, oavsett i vilken form det ges. Undantag från detta förbud, såsom det femte regelverket, som har antagits med stöd av artikel 95 i fördraget, skall tolkas

restriktivt (förstainstansrättens dom av den 25 september 1997 i mål T-150/95, UK Steel Association mot kommissionen, REG 1997, s. II-1433, punkt 114).

96 Av detta följer att kommissionen, med hänsyn till den allmänna karaktären av förbudet mot stöd i artikel 4 c i fördraget och det förhållandet att de föreskrivna undantagen är exceptionella och begränsande, inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning eller maktmissbruk har kunnat anse att ett nedläggningsstöd skall ha betydande verkningar för marknaden och således endast kan beviljas företag som har bedrivit regelbunden produktion, trots att de kan förmodas ha varit mindre konkurrenskraftiga.

97 Talan kan således inte vinna bifall på dessa grunder.

Grunderna vad gäller kommissionens tolkning i det föreliggande fallet av villkoret avseende regelbunden produktion, vilket föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket

98 Det skall inledningsvis erinras om att kommissionen i beslutet av den 12 december 1994 i princip tillät de stödåtgärder som regleras i lag nr 481/94, men samtidigt gjorde samtliga konkreta fall av tillämpning beroende av en föregående anmälan och angav att den i alla konkreta fall skulle kräva att vissa villkor var uppfyllda för att ge sitt tillstånd till dem. Ett av dessa villkor i beslutet utgjordes av villkoret i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket avseende regelbunden produktion. Kommissionen tolkade detta villkor så, att ett företag ”under hela år 1993 och fram till februari 1994, som är den dag då lagdekret nr 103 av februari 1993 anmäldes till kommissionen, [skulle] ha upprätthållit en

genomsnittproduktion på minst ett skift per dag, dvs. i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka”, för att kunna erhålla stöd.

- 99 Detta kriterium grundas på det objektiva konstaterandet att järn- och stålproduktionen av tekniska skäl bedrivs kontinuerligt och i allmänhet på grundval av tre skift om åtta timmar per dag under sju dagar per vecka, det vill säga under 168 veckotimmar. Den minimiproduktion som krävs enligt detta kriterium uppgår till 40 veckotimmar, det vill säga ungefär en fjärdedel eller 25 procent av den högsta möjliga produktionen (eller produktionskapaciteten). Kommissionen har i besluten att inte godta stöden för varje sökande jämfört den högsta möjliga produktion som har angetts med den faktiska produktionen under referensperioden (från januari 1993 till februari 1994) och uttryckt detta förhållande i procentuella andelar. Den minimitröskel som skall ha uppnåtts innebär att den faktiska produktionen skall uppgå till 25 procent av den högsta möjliga produktionen.
- 100 Kommissionen bemödade sig under alla omständigheter i sitt beslut av den 12 december 1994 om att de italienska myndigheterna genom alternativa objektiva kriterier kunde föreskriva att ett järn- och stålföretag hade bedrivit regelbunden produktion. Kommissionen tillade således i beslutet av den 12 december 1994 att de italienska myndigheterna likväl kunde ”visa, på objektiva kriterier, att ett företag som inte uppfyller det ovannämnda kriteriet fortlöpande hade tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter”.
- 101 Avslutningsvis skall påpekas att kommissionen valde sitt huvudsakliga kriterium och beslutade att tillåta alternativa objektiva kriterier i ett nära samarbete med de italienska myndigheter till vilka beslutet av den 12 december 1994 var riktat. Av en skrivelse av den 5 oktober 1994 till kommissionen från den italienske ministern för industri, handel och hantverk framgår följande: ”Det skulle vara skäligt att godta kommissionens förslag att regelbunden produktion i den mening som avses i artikel 4.2 i reglerna innebär att det företag som erhåller nedläggningsstöd skall ha bedrivit produktion under år 1993 i minst ett skift per dag.

Detta utesluter givetvis inte att kommissionen godtar att det är möjligt att med hjälp av andra objektiva sätt visa att ett företag som inte helt uppfyller det ovannämnda kriteriet likväl kan ha bedrivit regelbunden produktion vid tidpunkten för anmälan.”

102 Av detta följer att kommissionen, genom att i beslutet av den 12 december 1994 dels föreskriva ett huvudsakligt kriterium som utgör en presumtion för förekomsten av regelbunden produktion i den mening som avses i artikel 4.2 i det femte regelverket, dels föreskriva att regelbunden produktion kan bevisas genom andra objektiva kriterier, inte har gjort sig skyldig till maktmissbruk och inte heller på något annat uppenbart sätt har åsidosatt vare sig fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning.

103 Sökandena har emellertid till stöd för sitt påstående att kommissionen har gjort sig skyldig till maktmissbruk eller felaktig rättstillämpning i samband med tillämpningen av det huvudsakliga kriteriet på deras konkreta situation, lagt fram grunder som främst innebär en kritik mot dels valet av det huvudsakliga kriteriet, dels mot kommissionens vägran att beakta alternativa objektiva kriterier.

A — De grunder under vilka det har anförts kritik mot valet av kriteriet avseende minimiproduktion på minst ett skift per dag, det vill säga i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka

104 Sökandena har dels kritiserat de omständigheter under vilka kriteriet har använts, dels dess lydelse.

1. De grunder under vilka det har anförts kritik mot de omständigheter under vilka kriteriet har använts

- 105 Moccia har åberopat en grund avseende åsidosättande av principerna om att rättsnormer skall vara offentliga och inte får vara retroaktiva.
- 106 Moccia har i huvudsak för det första anført att kriteriet i fråga utgör en rättsregel som för första gången tillämpades genom beslut 96/678. Rättsregeln tillämpades emellertid på faktiska omständigheter som ägde rum mellan januari 1993 och februari 1994. Principen om att rättsnormer inte får vara retroaktiva har således åsidosatts.
- 107 Denna rättsregel hade för det andra inte offentliggjorts innan den tillämpades. Således har även principen om rättsnormers offentlighet åsidosatts.
- 108 Förstainstansrätten konstaterar att det under denna grund anføres kritik mot att det, i det kriterium som fastställs i beslutet av den 12 december 1994 för att bedöma det villkor avseende regelbunden produktion som föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, tas hänsyn till den produktion som har bedrivits under en tid som föregår kriteriets antagande och tillämpning, det vill säga tiden fram till den dag som det italienska stödprogrammet i februari 1994 anmäldes till kommissionen.
- 109 Fastställelsen av den produktionsperiod som skall beaktas utgör emellertid endast en tillämpning av artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket där det föreskrivs att nedläggningsstöd endast kan anses förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att det företag som begär nedläggningsstöd

fortlöpande har tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter ”fram till den dag då stödet anmäldes”.

- 110 Det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 31 december 1991. Det trädde i kraft den 1 januari 1992, vilket framgår av artikel 9 i reglerna.
- 111 Den produktionsperiod som beaktades i beslutet av den 12 december 1994 beträffande de företag som begärde nedläggningsstöd i enlighet med lag nr 481/94 var perioden mellan januari 1993 och februari 1994. Perioden började således först efter dagen för offentliggörande och efter det att det femte regelverket, i vilket det ifrågavarande prövningssättet har slagits fast, hade trätt i kraft.
- 112 Talan kan således inte vinna bifall på dessa grunder.

2. De grunder under vilka kriteriets lydelse har kritiserats

- 113 Sökandena har kritiserat lydelsen av det kriterium som har fastställts i beslutet av den 12 december 1994 ur tre synvinklar. För det första hindrar detta kriterium att stödet kan komma de minst konkurrenskraftiga företagen till nytta, eftersom det förutsätter en objektivt sett hög produktion. För det andra är den fastställda

referensperioden för kort. För det tredje utgör den högsta möjliga produktionen en godtycklig parameter.

- a) Grunden att kriteriet hindrar att stödet kan komma de minst konkurrenskraftiga företagen till nytta, eftersom det förutsätter en objektivt sett hög produktion
- 114 Moccia och Lamifer har anfört att nedläggningsstödet enligt punkt I fjärde stycket i det femte regelverket skall komma de minst konkurrenskraftiga företagen till nytta. Då kommissionen har tillämpat kriteriet avseende regelbunden produktion har den emellertid krävt att de företag som ansöker om att sådant stöd skall beviljas har en objektivt sett hög produktion. Kommissionen har således underlåtit att beakta att nedläggningsstödet är avsett för de minst konkurrenskraftiga företagen.
- 115 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att syftet med punkt I fjärde stycket i det femte regelverket, till vilken sökandena har hänvisat, är att sammanfatta de principer som har styrt kommissionens beslut nr 3484/85/EKSG av den 27 november 1985 och kommissionens beslut nr 322/89/EKSG av den 1 februari 1989 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin, det tredje respektive det fjärde regelverket om stöd till järn- och stålindustrin. Målsättningen med punkt I fjärde stycket är inte specifikt att motivera det nedläggningsstöd som föreskrivs i det femte regelverket. Eftersom målsättningen med det femte regelverket likväl är att ersätta de tidigare regler vilkas giltighetstid löpt ut och det i dessa regler inte finns någon specifik grund som formellt skiljer sig åt från dessa principer, är det inte uteslutet att principerna också är tillämpliga på det femte regelverket. Denna tolkning bekräftas av att tredje övervägandet i det sjätte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin innehåller en liknande motivering där det hänvisas till det femte regelverket som är i fråga i det aktuella fallet.
- 116 Det är likväl nödvändigt att jämföra denna motivering med själva lydelsen av det femte regelverket och i synnerhet med artikel 4.2 andra strecksatsen där det krävs att företag som ansöker om nedläggningsstöd skall ha bedrivit regelbunden produktion. Av detta följer att gemenskapslagstiftaren inte har haft för avsikt att

generellt hänvisa till gruppen med de minst konkurrenskraftiga företagen utan endast till de företag inom denna grupp som har bedrivit "regelbunden produktion". Såsom har visats ovan (se punkterna 94—96), har kommissionen inte gjort sig skyldig till ett uppenbart fel genom att begränsa stödet i fråga till företag vilkas nedläggning har betydande verkningar för marknaden.

117 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

b) Grunderna att referensperioden är för kort

118 Casilina, Dora och Lamifer har hävdad, för det första, att början av referensperioden för regelbunden produktion borde ha fastställts till den 1 januari 1991 och, för det andra, att det på grund av att referensperioden är för kort inte är möjligt att avgöra om ett företag har en betydande verksamhet på marknaden.

— Grunden att början av referensperioden för regelbunden produktion borde ha fastställts till den 1 januari 1991

119 Sökandena har hävdad att början av referensperioden för regelbunden produktion borde ha fastställts till den 1 januari 1991, eftersom denna dag nämns i artikel 4.2 första och tredje strecksatserna i det femte regelverket.

120 rätten konstaterar att artikel 4.2 i det femte regelverket inne-håller en de av de villkor som ett företag skall uppfylla för att nedlägningsstöd till det skall kunna

anses förenligt med den gemensamma marknaden.

- 121 I första strecksatsen i denna punkt krävs att företaget har blivit juridisk person "före den 1 januari 1991". I andra strecksatsen uppställs villkoret att företaget fortlöpande skall ha producerat EKSG-järn- och stålprodukter "fram till den dag då stödet anmäldes". I tredje strecksatsen föreskrivs att företaget inte får ha ändrat sin produktions- eller anläggningsstruktur "sedan den 1 januari 1991".
- 122 Av denna uppräknings följer att vart och ett av de tre villkoren har försetts med en egen tidsgräns. Dessa gränser är för övrigt olika sinsemellan, eftersom villkoren skall vara uppfyllda före den 1 januari 1991, efter den 1 januari 1991 respektive före den dag då stödet anmäldes. Enbart ordalydelsen utgör således inte skäl att anse att villkoret i punktens andra strecksats är mindre fullständigt än de andra två villkoren eller att det skall kompletteras genom att hänvisa till dem.
- 123 Det är vidare riktigt att det i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket inte anges någon dag med utgångspunkt från vilken det skall bedömas om produktionen har varit regelbunden. Om gemenskapslagstiftaren hade avsett att den 1 januari 1991 skulle utgöra denna dag, är det svårt att förstå varför den skulle ha underlåtit att ange detta, i synnerhet då denna dag dessutom ligger tidigare i tiden än den dag då det femte regelverket trädde i kraft.
- 124 Kommissionen har slutligen på goda grunder anfört att artikel 4.2 första och tredje strecksatserna å ena sidan och artikel 4.2 andra strecksatsen å andra sidan har olika målsättningar. De förstnämnda strecksatserna har tydligt till syfte att förebygga eventuella fall av bedrägeri genom att undvika att de berörda bildar bolag, utvidgar sin produktionsstruktur eller utvidgar sina anläggningar utan

någon annan avsikt än att få stöd. Den väsentliga målsättningen med artikel 4.2 andra strecksatsen är däremot inte att förebygga bedrägeri. Det utgör inte bedrägeri att ett företag som har bildats i enlighet med artikel 4.2 första strecksatsen i det femte regelverket före den 1 januari 1991, det vill säga innan det femte regelverket antogs, begär nedläggningsstöd när det inte längre bedriver regelbunden produktion. Målsättningen med kravet på regelbunden produktion är tvärtom att säkerställa att produktionen avsevärt minskar genom att nedläggningsstöd beviljas, vilket förutsätter att detta stöd endast beviljas till företag som vid tidpunkten för sin nedläggning har haft en produktionsnivå av viss betydelse.

125 Det är riktigt att förebyggandet av bedrägeri accessoriskt kommer in i bilden i samband med kravet att detta villkor skall iakttas fram till den dag då stödet anmäls, det vill säga under en redan förfluten period beträffande vilken bedrägeri följaktligen inte kan komma i fråga, vilket förhindrar att produktionen ökas i syfte att uppfylla kriteriet avseende regelbunden produktion. Detta krav, som endast rör bedömningen av om det relevanta villkoret är uppfyllt, berör emellertid inte syftet med villkoret.

126 Av detta följer att det inte finns skäl att anse att villkoret i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket avseende regelbunden produktion skall bedömas med utgångspunkt från den 1 januari 1991 på grund av att denna dag nämns i artikel 4.2 första och tredje strecksatserna.

127 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

— Grunden att referensperiodens otillräckliga längd inte gör det möjligt att avgöra om ett företag har bedrivit en betydande verksamhet på marknaden

- 128 Sökandena har påpekat att det objektiva kriterium som valts bestod i att endast tillåta stöd till förmån för sådana företag vilkas verksamhet på marknaden för järn- och stålprodukter var betydande. Sökandena har anfört att det inte var möjligt att göra en riktig bedömning av ett företags verksamhet på marknaden med hänsyn till en sådan objektivt sett begränsad period som i det föreliggande fallet. Ett företags verksamhet på marknaden är nämligen betydande om det varaktigt innehar en viss marknadsandel, det vill säga en marknadsandel som betraktas i ett dynamiskt perspektiv och som inte godtyckligt har begränsats till endast ett år. Sökandena har i jämförande syfte hänvisat till kommissionens beslut 89/467/EEG av den 12 juli 1989 avseende ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/30.566 — UIP) (EGT L 226, s. 25), vilket fattades inom ramen för artikel 85 i EEG-fördraget och i vilket det fastställdes att de avsevärda variationerna i distributörernas marknadsandelar från ett år till annat inte nödvändigtvis återspeglade förändringar i deras ekonomiska verksamhet på marknaden och att denna verksamhet tvärtom skulle bedömas i ett dynamiskt perspektiv.
- 129 Kommissionen har anfört att den tidpunkt från vilken förekomsten av regelbunden produktion skall bedömas inte anges i det femte regelverket. Det ankom således på kommissionen att fastställa utgångspunkten för denna bedömning och följaktligen den referensperiod som skulle tas i beaktande. Kommissionen löste frågan med utgångspunkt i målsättningen med bestämmelsen i fråga, vilken är att säkerställa att nedläggningsstödet skall ha betydande verkningar för marknaden. Kommissionen har förklarat att det för att genomföra denna målsättning var nödvändigt att fastställa en period som tidsmässigt låg så nära den dag då det generella programmet anmäldes som möjligt, så att stödet endast skulle beviljas de företag som faktiskt bedrev verksamhet vid den tidpunkten. Det var dessutom nödvändigt att perioden var tillräckligt lång för att göra det möjligt att kontrollera om ifrågavarande företags verksamhet på marknaden kunde anses tillräckligt betydande. Kommissionen ansåg i detta syfte att det var skäligt att perioden mellan det år som föregick den dag då det generella programmet anmäldes och den dag då programmet genomfördes skulle fastställas som referensperiod.

- 130 Förstainstansrätten konstaterar, i likhet med kommissionen, att om de företag som inte bedrev någon representativ verksamhet på marknaden år 1993 och i januari och februari 1994, men vilkas produktion under tvåårsperioden 1991—1992 var tillräckligt stor hade kunnat dra fördel av stödet i fråga, skulle den produktionsminskning som hade följt av deras nedläggning ha varit rent fiktiv eller åtminstone påtagligt mindre. Det skulle likaså strida mot de målsättningar som eftersträvades om de företag som år 1993 var verksamma på marknaden på ett betydande sätt men som inte hade tillräcklig verksamhet under perioden 1991—1992 inte hade kunnat dra fördel av stödet.
- 131 Tilläggas kan att nedlägningsstöd i det föreliggande fallet enligt kommissionens uppgifter, som inte har bestridits, kunde beviljas 33 av de 43 italienska järn- och stålföretag som hade ansökt om stöd, vilket skulle medföra en faktisk minskning av kvantiteten producerade varmvalsade varor med över 5 miljoner ton och att denna kvantitet motsvarade de målsättningar som den italienska regeringen hade uppställt, i samband med beviljandet av stödet i fråga. Av detta följer att kommissionens val av den referensperiod som skulle ligga till grund för bedömningen av om produktionen hade varit regelbunden inte enbart gjorde det möjligt att på ett riktigt sätt bedöma om det företag som skulle läggas ner var verksamt på marknaden utan även gjorde det möjligt att på ett riktigt sätt uppnå de målsättningar med minskningen som den italienska regeringen hade uppställt.
- 132 Det saknas även anledning att ta hänsyn till sökandenas argumentation avseende ovannämnda beslut 89/467 av den 12 juli 1989. I det beslutet, vilket fattades på grundval av artikel 85 i EEG-fördraget, fastställde kommissionen att de avsevärda variationerna i distributörernas marknadsandelar från ett år till annat inte nödvändigtvis återspeglade förändringar i deras ekonomiska verksamhet på marknaden och att denna verksamhet tvärtom skulle bedömas i ett dynamiskt perspektiv. På denna punkt är det tillräckligt att, såsom kommissionen gjort, påpeka att det i det aktuella fallet inte är lämpligt att hänvisa till det beslutet, vilket meddelades inom sektorn för distribution av filmer. I det fallet var det fråga om att bedöma den ekonomiska styrkan av företag som fortsättningsvis skulle vara verksamma på marknaden och i synnerhet bedöma verkningarna av det avtal som de hade ingått med hänsyn till möjligheten att konkurrensen skulle elimineras beträffande en stor del av produkterna i fråga. I det aktuella fallet är det däremot fråga om att bedöma om ett järn- och stålföretags verksamhet på marknaden med avseende på en slutgiltig nedläggning av detta företag och

således med avseende på den produktionsminskning som skulle ha kunnat följa av nedläggningen. Betydelsen av de verkningar som denna nedläggning har för den totala produktionen av järn- och stålprodukter står i förhållande till hur stor företagets produktion har varit under en period som ligger så nära nedläggningen som möjligt.

- 133 Av detta följer att det inte har visats att kommissionen uppenbart åsidosatte fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller gjorde sig skyldig till maktmissbruk genom att på så sätt fastställa längden av den period under vilken det skulle bedömas om produktionen varit regelbunden.
- 134 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

c) De grunder under vilka det har anförts kritik mot att den högsta möjliga produktionen valdes till referensparameter för beräkningen av den regelbundna produktionen

- 135 Casilina, Dora och Lamifer har kritiserat att det kriterium som kommissionen utarbetade i beslutet av den 12 december 1994 hänför sig till den högsta möjliga produktionen. För det första borde referenskriteriet utgöras av den faktiska produktionen. För det andra är det inte lämpligt att använda den högsta möjliga produktionen för att bedöma produktionen vid valsverk, i motsats till vad gäller stålverk.

— Grunden att frågan om produktionen varit regelbunden borde bedömas med utgångspunkt från den faktiska produktionen

- 136 Sökandena anser att det är godtyckligt att använda begreppet högsta möjliga produktion. Begreppet "regelbunden" produktion som används i det femte regelverket avser en produktion som motsvarar företagets tidigare produktion. Produktionen kan anses vara regelbunden, om den inte i betydande omfattning avviker från den tendens som har iakttagits under de föregående och de därpå följande åren. Denna faktor kan endast bedömas på grundval av faktiska uppgifter, nämligen produktionen under de föregående åren och inte på grundval av teoretiska och potentiella uppgifter, såsom produktionskapaciteten.
- 137 Förstainstansrätten konstaterar, med hänvisning till kommissionens välgrundade argument, att artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket inte begränsar kommissionens befogenhet att företa skönmässig bedömning vid valet av referensparametern för att kontrollera om villkoret avseende regelbunden produktion är uppfyllt. En sådan begränsning kan endast följa av behovet av att det fastställs sådana parametrar som kan säkerställa att den målsättning genomförs som eftersträvas med regeln i fråga, nämligen en faktisk produktionsminskning.
- 138 Sökandena har endast föreslagit ett alternativt kriterium i stället för att ange på vilket sätt det kriterium som kommissionen använt utgör ett uppenbart åsidosättande av bestämmelserna i det femte regelverket eller står i strid med dess målsättningar. Detta kriterium, nämligen företagets faktiska produktion och dess regelbundenhet under ett år i förhållande till ett annat år, leder emellertid till att hänsyn inte tas till den produktion som företaget skulle kunna uppnå och inte heller till förhållandet mellan produktionskapaciteten och den faktiska produktionen. Av detta följer att nedläggningsstöd med tillämpning av detta kriterium skulle kunna beviljas ett företag vars faktiska, visserligen regelbundna, produktion endast utgör en liten bråkdel av dess produktionskapacitet. En motsvarande tolkning skulle följaktligen, till skillnad från kommissionens kriterium, inte leda till att en snabb och betydande minskning av den faktiska produktionen säkerställs utan endast till en minskning av produktionskapaciteten. Om man, såsom kommissionen på goda grunder har anfört, endast beaktade kontinuiteten i

ett företags produktionsnivå under en viss period, såsom sökandena har föreslagit, skulle stöd till och med kunna beviljas företag som trots att de befinner sig i en oåterkallelig krissituation likväl under några år har lyckats överleva på marknaden med en alldeles marginell produktionsnivå som således inte är av betydelse för genomförandet av målsättningarna med dessa stödprogram. Eftersom målet med reglerna är att genom nedläggningsstöd åstadkomma en betydande produktionsminskning, förefaller det vara uppenbart att detta kriterium är klart mindre lämpligt för genomförandet av denna målsättning än kommissionens kriterium.

- 139 Av detta följer att det inte har visats att kommissionen, genom att använda kriteriet avseende den högsta möjliga produktionen, uppenbart har åsidosatt fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

— Grunden att det inte är lämpligt att använda den högsta möjliga produktionen som kriterium för bedömning av produktionen vid valsverk

- 140 Sökandena anser att det inte är lämpligt att använda den högsta möjliga produktionen som kriterium för bedömning av produktionen vid valsverk, i motsats till vad gäller stålverk. Detta begrepp, såsom kommissionen har använt det i det föreliggande fallet, grundas nämligen på antagandet att produktionen har organiserats på grundval av tre skift, det vill säga en produktion i tre skift om åtta timmar per dag. Sådana är av tekniska skäl faktiskt produktionsvillkoren vid stålverk. Valsverken är däremot vanligtvis organiserade utgående från endast ett skift, och således en produktion under åtta timmar per dag.
- 141 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att kommissionen uttryckligen har bestridit sökandenas påstående att produktionen vid valsverk i princip är organiserad i endast ett skift. Kommissionen har förklarat att valsverken vanligtvis bedriver produktion i tre skift, bland annat för att få en effektiv

temperaturcykel. Det är nämligen nödvändigt att undvika den enorma gasförbrukning som krävs för att kyla ned ugnen. Av handlingarna i målet, nämligen ingenjören Renzo Dusis tekniska expertutredning av den 16 januari 1996 som Lamifer har inlämnat, framgår också att den omständigheten att företaget år 1993 begränsade sin produktion till dagtid på lördag och söndag ledde till en enorm ökning av metanförbrukningen på grund av temperaturcykelns ytterst ringa effektivitet. Det finns således indicier om att det inte ens vid valsverk är optimalt att organisera produktionen på ett annat sätt än i tre skift per dag.

- 142 Av detta följer att sökandena inte har bevisat sitt påstående, som inte stöds av någon objektiv uppgift i handlingarna i målet.
- 143 Parametern avseende den högsta möjliga produktionen beräknad på grundval av tre skift har, såsom kommissionen på goda grunder har hävdad, fördelen att den är objektiv och kan tillämpas på ett generellt och enhetligt sätt på samtliga järn- och stålföretag.
- 144 Slutligen kan påpekas att, såsom redan angetts ovan i punkt 131 och enligt kommissionens uppgifter som inte har bestridits, det omtvistade kriteriet möjliggjorde en faktisk minskning av produktionen av varmvalsade produkter med mer än 5 miljoner ton, vilket innebar att de målsättningar som den italienska regeringen hade uppställt kunde uppnås. Av detta följer att det är uppenbart att kriteriet inte har utgjort hinder för att valsverk på godtagbara villkor beviljas nedläggningsstöd.
- 145 Det har följaktligen inte visats att kommissionen, genom att besluta att den högsta möjliga produktionen skall beräknas utgående från tre skift även i fråga

om valsverk, uppenbart åsidosatte fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller gjorde sig skyldig till maktmissbruk.

146 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

B — Grunderna att kommissionen vägrade att beakta alternativa objektiva kriterier

147 Moccia, Prolafer och Sidercamuna har kritiserat att villkoret avseende regelbunden produktion i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket har tolkats så, att det utesluter företag som hade produktionskapacitet men som inte hade en tillräckligt stor faktisk produktion.

148 Sökandena har för det första hävdats att den omständigheten att kriteriet avseende produktionskapacitet inte godtogs innebär ett åsidosättande av målsättningen med det femte regelverket, vilken är en minskning av produktionskapaciteten. Detta kriterium hade för det andra redan godtagits i beslutet av den 12 december 1994. För det tredje underkändes i de omtvistade besluten felaktigt den italienska regeringens påstående att användningen av detta kriterium motiverades

av en omfattande kris på den italienska marknaden. För det fjärde togs det i de omtvistade besluten, genom att detta kriterium inte godtogs, inte hänsyn till den särskilda situation i vilken företagen Moccia, Prolafer, Lamifer och Sidercamuna befann sig i och vilken dessa skulle ha kunnat åberopa.

1. Grunderna att den omständigheten att kriteriet avseende produktionskapacitet inte godtogs innebär ett åsidosättande av målsättningen med det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin

- 149 Sidercamuna har anført att den omständigheten att nedlägningsstöd inte tilläts med avseende på de järn- och stålföretag som hade kapacitet till regelbunden produktion, men inte bedrev regelbunden produktion, strider mot artikel 4 i det femte regelverket. Målsättningen med denna bestämmelse är nämligen att avlägsna överskjutande produktionskapacitet. Denna målsättning kunde emellertid inte genomföras då den ovannämnda gruppen av företag lämnades utanför målgruppen för stödet. Det kan bland annat inte uteslutas att dessa företag senare kan sälja sina produktionsanläggningar till andra fortfarande verksamma företag och således senare återvänder till marknaden och på lång sikt ökar produktionskapaciteten.
- 150 Sidercamuna har tillagt att beviljandet av stöd till denna grupp av företag skulle ha haft en visserligen oförutsebar, men större inverkan än beviljandet av stöd till endast de företag som uppfyllde kriteriet enligt beslutet av den 12 december 1994 respektive artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket. Det beslut som kommissionen fattade saknar således uppenbarligen ändamålsenlig verkan.
- 151 Sidercamuna har av detta slutit sig till att kommissionen i besluten av den 12 december 1994 respektive 97/258 inte enbart gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning och maktmissbruk utan även använde sin tolk-

ningsrätt på ett icke korrekt sätt vid tillämpningen av fördraget och det femte regelverket.

152 Även Moccia anser att kommissionen gjorde sig skyldig till maktmissbruk genom att fastställa att nedlägningsstöd inte kunde beviljas de företag som, i likhet med Moccia, hade tvingats lägga ner produktionen på grund av krisen på marknaden.

153 Förstainstansrätten erinrar om att statligt stöd är förbjudet enligt artikel 4 c i fördraget. Då förbudet mot stöd är huvudregeln och det femte regelverket endast utgör ett undantag från denna princip, skall det av den anledningen tolkas restriktivt (domen i det ovannämnda målet UK Steel Association mot kommissionen, se ovan punkt 95, punkt 114). Av detta följer att artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, där det krävs att ett företag som ansöker om nedlägningsstöd fortlöpande skall ha producerat EKSG-järn- och stålprodukter, skall ges en än snävare tolkning.

154 Av detta villkor följer att målsättningen med det femte regelverket inte är att främja nedläggningen av vilka företag som helst och således åstadkomma vilken kapacitetsminskning som helst. Dess målsättning är i stället att endast tillåta att stöd beviljas företag som har betydande verksamhet på marknaden och vilkas nedläggning leder till en motsvarande minskning av den faktiska järn- och stålproduktionen.

155 Gemenskapslagstiftaren har, genom att uppställa det villkor avseende regelbunden produktion som föreskrivs i artikel 4.2 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin, således velat främja nedlägningsstödet's ändamålsenliga verkan genom att, såsom kommissionen på goda grunder har hävdad, säkerställa

att stödet har tillräckligt betydande verkningar, inte enbart i fråga om nedläggning av anläggningar utan även i fråga om en minskning av den aktuella produktionsnivån.

- 156 Denna målsättning har emellertid genomförts, eftersom kommissionens tolkning av detta villkor, såsom har påpekats ovan i punkterna 131 och 144, gjorde det möjligt att nedlägningsstöd beviljades 33 av de 43 italienska järn- och stålföretag som hade ansökt om stöd för en faktisk minskning av produktionen av varmvalsade produkter med mer än 5 miljoner ton.
- 157 Sökandenas förslag till referensparameter, det vill säga enbart produktionskapaciteten, innebär uppenbarligen ett bortseende från det ovannämnda villkoret, varvid den faktiska, och följaktligen regelbundna, produktionen inte skulle ha beaktats. Denna parameter skulle för övrigt, såsom kommissionen på goda grunder har anfört, oundvikligen ha lett till undanröjandet eller åtminstone en påtaglig försvagning av den eftersträvade målsättningens ändamålsenliga verkan. Med utgångspunkt från detta skulle stöd ha kunnat beviljas företag som hade anläggningar som inte längre bedrev produktion. Målsättningen har emellertid endast kunnat genomföras i den utsträckning som stödet i fråga har kunnat beviljas företag som har en tillräcklig verksamhet på marknaden.
- 158 Av detta följer att kommissionen, genom att inte godta kriteriet avseende produktionskapacitet, inte uppenbart åsidosatte fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller gjorde sig skyldig till maktmissbruk.

2. Grunden att kommissionen inte i beslut 97/258 kunde underkänna kriteriet avseende produktionskapacitet, eftersom den redan hade godtagit det då den godkände den italienska lagstiftningen genom beslutet av den 12 december 1994

- 159 Sidercamuna har anfört att kommissionen, då den beslutade att nedlägningsstöd inte skulle beviljas företag som enbart hade produktionskapacitet, handlade

inkonsekvent i förhållande till sitt beslut av den 12 december 1994 att godkänna lag nr 481/94 och genomförandeförordningen på grundval av vilka ansökningarna om stödet i fråga hade inlämnats, och följaktligen åsidosatte principen om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar. I artikel 1.5 i genomförandeförordningen föreskrivs att ett pågående konkurs- eller ackordsförfarande inte utgjorde hinder för att stöd beviljades, eftersom detta stöd har som mål att främja att de anläggningar i vilka EKSG-järn- och stålprodukter har tillverkats fysiskt skrotas. Genom att godkänna denna bestämmelse hade kommissionen enligt Sidercamuna även godtagit kriteriet avseende produktionskapacitet.

- 160 Förstainstansrätten konstaterar att det i artikel 1.1 e i genomförandeförordningen, vilken har rubriken ”Formella villkor för ansökningar”, föreskrivs att ett tillstånd till nedläggningsstöd utan undantag förutsätter att företaget har bedrivit ”regelbunden produktion, vilket skall styrkas”.
- 161 Med beaktande av att denna bestämmelse har en generell räckvidd är syftet med artikel 1.5, såsom kommissionen på goda grunder har understrukt, tydligt att fastställa att ett pågående konkursförfarande inte utgör hinder för att nedläggningsstöd beviljas och att konkursförfarandet således inte utgör en a priori-grund för att denna åtgärd inte skall vara tillämplig. Denna bestämmelse innebär däremot inte att ett företag mot vilket ett konkursförfarande är riktat skulle kunna få nedläggningsstöd utan att uppfylla villkoret i artikel 1 e i genomförandeförordningen det vill säga att det skall ha bedrivit regelbunden produktion, vilket skall styrkas.
- 162 Av detta följer att kommissionen, genom att i sitt beslut av den 12 december 1994 godkänna den italienska lagstiftningen, inklusive genomförandeförordningen, inte stadfäste kriteriet avseende produktionskapacitet, och således inte åsidosatte principen om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar.
- 163 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

3. Grunden att kommissionen oberättigat underkände den italienska regeringens påstående avseende den omfattande krisen på den italienska marknaden

- 164 Sidercamuna anser att kommissionen i beslut 97/258 rättsstridigt underkände de italienska myndigheternas påstående att nedgången i produktionen berodde på den särskilt ogynnsamma konjunkturen och en omfattande kris på marknaden för järn- och stålprodukter.
- 165 Kommissionen underlät enligt Sidercamuna att göra en lämplig bedömning av marknaden och i synnerhet att ta hänsyn till vissa grundläggande omständigheter såsom den tidigare situationen, den långvariga krisen inom sektorn och behovet av omstrukturering.
- 166 Kommissionen beaktade slutligen rättsstridigt som parameter uppgifter rörande produktionen i stället för uppgifter om konsumtionen.
- 167 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen i beslut 97/258 (punkt III i övervägandena) angav att de italienska myndigheternas påstående om att företagets ringa produktion under 1993 skulle bero på en särskilt ogynnsam konjunktur och en omfattande kris på marknaden för långa produkter saknade grund. Minskningen i produktionen av långa produkter, särskilt vad gäller undersektorn för valstråd samt andra stänger och profiler, hade nämligen endast varit mycket begränsad. Kommissionen har till stöd för sina påståenden lagt fram en tabell av vilken det framgår att produktionen i miljoner ton av långa produkter ändrades från 13,3 år 1991 till 13,2 år 1992 och 12,5 år 1993, produktionen av valstråd från 3 år 1991 till 3,2 år 1992 och 3,1 år 1993 och produktionen av stänger och profiler från 3,5 år 1991 till 3,3 år 1992 och till 3,2 år 1993. Kommissionen tillade att detsamma kunde sägas om marknaden för rundjärn, på vilken en lätt minskning i användandet kunde konstateras på såväl europeisk nivå som i Italien. Av den andra tabellen följer att produktionen i miljoner ton av

rundjärn i Europa ändrades från 12,24 år 1991 till 12,53 år 1992 och till 12,92 år 1993. Av den tredje tabellen framgår slutligen att produktionen av rundjärn i miljoner ton i Italien ändrades från 5,5 år 1991 till 5,7 år 1992 och till 5,4 år 1993. På grundval av dessa uppgifter kunde kommissionen inte godta de italienska myndigheternas påstående om att de ifrågavarande företagens låga produktion skulle bero på den ogynnsamma marknadskonjunkturen år 1993.

- 168 Kommissionen kunde på grundval av dessa uppgifter, som Sidercamuna inte har bestridit, dra den ovannämnda slutsatsen utan att göra sig skyldig till något uppenbart fel.
- 169 Av tabellerna i beslutstexten framgår även att kommissionen jämförde 1993 års produktionsuppgifter för Europa och för Italien med uppgifterna för de föregående två åren. Kommissionen gjorde således en bedömning av marknaden, vilken uppenbarligen inte var otillräcklig, eftersom den gjorde det möjligt att lämna ett lämpligt svar på de italienska myndigheternas påstående.
- 170 Kommissionen var i motsats till sökandens uppfattning inte skyldig att också göra en bedömning med beaktande av hur långvarig den kris var som sektorn genomgick och behovet av att omstrukturera järn- och stålindustrin. Å ena sidan kan dessa omständigheter inte motivera att sökanden inte bedriver regelbunden produktion. Å andra sidan har de varit föremål för gemenskapslagstiftarens bedömning när denne har antagit de successiva reglerna för stöd till järn- och stålindustrin. Denna bedömning har emellertid inte hindrat gemenskapslagstiftaren från att göra tillståndet till nedläggningsstöd beroende av villkoret avseende regelbunden produktion.
- 171 Vad gäller sökandens argument att uppgifterna om konsumtionen inte beaktades är det tillräckligt att påpeka att eftersom företaget i fråga är en producent på produktionsmarknaden och inte på konsumtionsmarknaden, och syftet med nedläggningsstödet är att minska produktionen och inte konsumtionen av

produkterna i fråga, gjorde kommissionen sig inte skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning då den beaktade situationen för produktion av järn- och stålprodukter i stället för situationen för konsumtion av dessa produkter.

172 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

4. Grunden att den särskilda situation som vissa av sökandena befann sig i inte beaktades

173 Moccia, Prolafer, Lamifer och Sidercamuna har till sin fördel gjort gällande att de befann sig i en särskild situation som skulle ha berättigat att villkoret avseende regelbunden produktion inte följdes.

a) Fallet Moccia

174 Moccia anser att kommissionen bortsåg från att företaget hade tvingats avbryta produktionen till följd av behovet av att anpassa anläggningarna till miljöskyddsbestämmelserna då den inte beviljade det nedläggningsstöd som hade avsetts för företaget.

175 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att det av de handlingar som sökanden har lagt fram i detta syfte endast framgår att den genom dekret av den italienske ministern för industri, handel och hantverk av den 6 oktober 1992 erhöll en räntesubvention för uppförandet av en ny anläggning för bortscaffande och återanvändning av industriavfall. Av handlingen i målet framgår däremot inte att

sökanden hade tvingats avbryta all produktion under referensperioden för att anpassa sina befintliga anläggningar till miljöskyddsreglerna.

- 176 Denna grund saknar stöd i de faktiska omständigheterna och kan följaktligen inte godtas.

b) Fallet Prolafer

- 177 Prolafer, som har godtagit villkoret avseende regelbunden produktion, anser emellertid att ett företag som inte har kunnat bedriva regelbunden produktion därför att det har tvingats avbryta produktionen av skäl som varken beror på dess vilja eller marknadsvillkoren borde kunna få stöd. Prolafer har anfört att det tvingades avbryta produktionen på befallning av en domstol som hade fattat beslut om att belägga dess anläggning med kvarstad. Företaget har till stöd för detta argument framfört att ett företag som befinner sig i en liknande situation, efter det att hindret för produktionen undanröjts, skulle kunna återkomma till en marknad som här avlastats på ett konstlat sätt genom att många konkurrenter som erhållit nedlägningsstöd försvunnit från marknaden. En sådan lösning skulle strida mot andemeningen i fördraget.
- 178 Förstainstansrätten konstaterar att det visserligen framgår av de handlingar som har fogats till ansökan att en italiensk domstol den 9 januari 1991 belade produktionsanläggningarna med kvarstad på grund av miljöförorening. Såsom framgår av en handling som har fogats till svarsskrivelsen upphävdes kvarstaden emellertid drygt en månad senare, den 15 februari 1991, det vill säga före början av den referensperiod under vilken iakttagandet av villkoret avseende regelbunden produktion kontrollerades.
- 179 Eftersom grunden saknar stöd i de faktiska omständigheterna, kan talan inte vinna bifall på den.

c) Fallet Lamifer

180 Lamifer har hävdad att det hindrades från att uppnå den minimala produktionsnivån under referensperioden, eftersom de åtgärder som de lokala myndigheterna hade vidtagit förbjöd företaget att ha produktion på natten, vilken är den tid då kostnaderna för elström är som lägst.

181 Förstainstansrätten konstaterar likväl att det följer av de handlingar som sökanden har lagt fram, nämligen beslutet av borgmästaren i Travagliato (Italien) av den 30 mars 1989, vilket fogats till ansökan, att åtgärderna inte innebar något totalförbud mot produktion på natten utan begränsades till att det berörda företaget ålades en skyldighet att anpassa sina anläggningar för att hålla bullernivån inom rimliga gränser. Av detta följer således inte att sökanden av detta skäl tvingades begränsa sin produktionscykel till ett dagskift.

182 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

d) Fallet Sidercamuna

183 Sidercamuna har anfört att kommissionen vägrade att beakta de alternativa kriterier som den italienska regeringen hade föreslagit och som syftade till en fastställelse av produktionskapaciteten i stället för den faktiska produktionen. Denna vägran innebar att företaget inte kunde erhålla nedläggningsstöd trots att företaget stannade kvar på marknaden och förvaltades på ett sätt som syftade till att bedriva en regelbunden produktion trots konjunkturkrisen år 1993.

184 Vad gäller rättsenligheten av kommissionens beslut att inte godta kriteriet avseende produktionskapacitet hänvisar förstainstansrätten till punkterna 149—158.

185 Vad gäller sökandens produktion vid produktionsstället i Berzo Inferiore (Brescia, Italien), vilken är föremål för ansökan om nedläggningsstöd, konstaterar förstainstansrätten att det framgår av den rapport som sökandens styrelse avgav beträffande budgeten av den 31 december 1992 (bilaga 8 R) att den besvärliga ekonomiska situationen och den misstro som leverantörerna hade visat med anledning av den har lett till att företagets produktion progressivt lamslagits. Av revisorns rapport avseende budgeten av den 31 december 1992 (bilaga 8 R) framgår vidare att den extraordinära bolagsstämman den 30 mars 1993 beslutade att begära att Tribunale di Brescia bland annat skulle förordna om ”3) att produktionen av rundjärn och slätt handelsjärn vid anläggningen i Berzo Inferiore skall upphöra, 4) att anläggningarna i Berzo Inferiore skall läggas ner, antingen till följd av de åtgärder som EEG förväntas vidta före nästa september eller genom att de säljs till utomstående”. Sökanden ansökte slutligen den 5 april 1993 om att en förvaltare skulle utses för bolaget. Avdelningen för konkursärenden vid Tribunale di Brescia beviljade ansökan genom beslut av den 28 april 1993.

186 Av detta följer att sökanden, som befann sig i en svår ekonomisk situation, redan i mars 1993, således långt innan den referensperiod som gjorde det möjligt att kontrollera om villkoret avseende regelbunden produktion hade iakttagits löpte ut, planerade att för gott upphöra med produktionen och sälja sina anläggningar vid produktionsstället i Berzo Inferiore, vilket är föremål för ansökan om nedläggningsstöd.

187 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

Grunderna att icke-diskrimineringsprincipen åsidosattes

- 188 Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen har åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen om den har behandlat lika situationer olika och detta har missgynnat vissa aktörer i förhållande till andra, utan att det finns några objektiva skillnader av viss betydelse som berättigar denna särbehandling. Således skall bland annat undersökas om särbehandlingen grundas på objektiva skillnader av viss betydelse vad gäller de mål som kommissionen rättsenligt kan eftersträva inom ramen för sin industriella politik för den europeiska järn- och stålindustrin (domstolens dom av den 13 juli 1962 i de förenade målen 17/61 och 20/61, Klöckner-Werke och Hoechst mot Höga myndigheten, REG 1962, s. 615, och av den 15 januari 1985 i mål 250/83, Finsider mot kommissionen, REG 1985, s. 131, punkt 8).
- 189 Sökandena har i huvudsak gjort gällande sju grunder avseende åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

A — Grunderna att sökandena diskriminerades i förhållande till vissa järn- och stålföretag som också hade ansökt om nedläggningsstöd enligt lag nr 481/94

- 190 Sökandena anser att de har diskriminerats i förhållande till andra italienska järn- och stålföretag. Denna diskriminering framgår för det första av att vissa företag som inte har iakttagit det kriterium som erhållits genom en tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion, som kommissionen definierade i beslutet av den 12 december 1994 som ett skift om åtta timmar per dag under fem dagar per vecka, likväl, och till skillnad från sökandena, har ansetts uppfylla detta villkor.

Diskrimineringen framgår enligt sökandena för det andra av att vissa företag har godkänts trots att deras sammanlagda produktion var mindre än sökandenas produktion. Diskrimineringen följer för det tredje av att en av sökandena, som hade en faktisk produktion under referensperioden, inte ansågs uppfylla kravet på regelbunden produktion på samma sätt som vissa företag som inte hade någon produktion.

1. Grunderna att vissa företag som inte har iakttagit det kriterium som erhållits genom en tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion, som kommissionen definierade i beslutet av den 12 december 1994, likväl, och till skillnad från sökandena, har ansetts uppfylla detta villkor

a) Framställning av grunderna

191 Grunderna syftar till att kritisera att kommissionen fastställde att det nedläggningsstöd som begärts av företagen OLS, Diano och MAO var förenligt med den gemensamma marknaden, medan det stöd som sökandena begärde inte godkändes.

— Fallet OLS

192 I beslut 96/678 (punkt III i övervägandena) konstateras följande:

”Dock slår kommissionen fast att i fallet [OLS] — som under 1993 hade producerat 57 000 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 21 % av företagets kapacitet — påbörjade företaget under det första kvartalet 1993 arbeten för att

förbättra de elektriska och elektroniska delarna av sitt valsverk för framställning av rundjärn. OLS avbröt sin produktion för hela denna tid men inledde senare åter regelbunden produktion. Faktum är att OLS årliga produktion under 1993 borde ha varit motsvarande minst 76 000 ton, dvs. 28 % av dess kapacitet. Med tanke på detta och särskilt med tanke på den produktionsnivå som företaget skulle kunna ha uppnått om de omfattande ingreppen i det egna valsverket inte hade gjorts, anser sig kommissionen ha tillräckliga skäl för att hävda att OLS bedrev regelbunden produktion (dvs. att företaget i genomsnitt bedrev produktion under minst ett skift per dag, i minst åtta timmar [per dag] under fem dagar per vecka) vid nedläggningen.”

- 193 Prolafer och Casilina anser att de har diskriminerats på denna punkt.
- 194 Prolafer, som inte bedrev någon produktion under referensperioden, har på denna punkt anfört att om kommissionen ansåg att de omständigheter som företaget i fråga åberopat var relevanta, borde den i ännu högre grad ha beaktat inverkan av den händelse som Prolafer självt hade råkat ut för, nämligen att dess anläggningar belades med kvarstad som en säkringsåtgärd.
- 195 Casilina, vars produktion under referensperioden uppgick till 14,2 procent, har anfört att fallet OLS visar att kommissionen på vissa villkor ansåg att det var tillräckligt att den abstrakta produktionskapaciteten visades. Kommissionen ansåg att om vissa ingrepp i detta företags anläggningar hade uteblivit, det vill säga om produktionen inte hade varit avbruten under tre månader, skulle minimiproduktionsnivån ha uppnåtts. Om sökanden inte hade avbrutit produktionen av tekniska skäl under sju månader år 1993, skulle den emellertid på motsvarande sätt ha uppnått och till och med ha överskridit gränsen på 25 procent. Det är inte möjligt att hävda att skillnaden mellan de två företagen består i att produktionen i fallet OLS avbröts för att modernisera anläggningarna och i sökandens fall för att bemästra en konjunktursituation. I båda fallen är det

fråga om produktion som ligger under miniminivån till följd av att produktionen avbröts för några månader år 1993. I båda fallen framgår det av den produktionsnivå som uppnåddes under de månader som produktionen pågick vid anläggningarna att de berörda företagen med anläggningarna i full drift skulle ha uppnått och till och med överskridit miniminivån. Det finns inte något rimligt skäl som kan berättiga den mindre gynnsamma behandling som tillämpats på sökanden.

— Fallet Diano

196 I beslut 97/258 (punkt III i övervägandena) konstateras följande:

”Kommissionen måste dock konstatera att vad gäller ärendet som rör företaget Diano — som 1993 producerade 16 807 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 21 % av företagets kapacitet — gjorde detta företag under 1993 omfattande underhållsarbeten i valsverket, vilka vid upprepade tillfällen medförde att produktionen stod stilla. Med hänsyn till den årliga produktionen och till de ovannämnda underhållsarbetena bör Dianos produktion år 1993 i själva verket mer eller mindre ha motsvarat produktionen år 1991, då företaget producerade 24 765 ton, motsvarande 31 % av dess kapacitet. Med hänsyn härtill och i synnerhet till den utnyttjandegrad som företaget skulle ha kunnat uppnå om de ovannämnda ingreppen på valsverket inte hade gjorts har kommissionen anledning att anse att företaget i fråga hade en regelbunden produktion (i genomsnitt ett skift per dag fem dagar per vecka) vid nedläggningen.”

197 Casilina, Dora, Lamifer och Sidercamuna anser att de har diskriminerats på denna punkt.

- 198 Casilina och Dora har anfört att kommissionen i fallet Diano ansåg att det var lämpligt att ta hänsyn till särskilda omständigheter för att dra slutsatsen att om företaget hade kunnat producera även under de perioder då verksamheten stod stilla, skulle det ha uppnått en minimiproduktionsnivå som skulle ha varit tillräcklig för att företaget skulle ha kunnat beviljas stöd. Casilina och Dora förstår följaktligen inte på vilken grund den gynnsamma behandling som kommissionen förbehållit Diano inte tillämpades även på dem. De anser att de också har visat att de av tvingande skäl som var oberoende av deras vilja hade tvingats minska sin produktion samtidigt som de upprätthöll en förhållandevis betydande objektiv produktionsnivå.
- 199 Lamifer, som anser att den lösning som valdes för företaget Diano var klok, anser likväl att det hade gjort sig förtjänt av samma behandling, framför allt med tanke på kommissionens konstaterande i beslut 97/258 att de alternativa kriterier som den italienska regeringen föreslog inte borde ha begränsats till att den abstrakta produktionskapaciteten bevisades. Av fallet Diano framgår att kommissionen ansåg att det under vissa omständigheter var tillräckligt att förebringa bevisning om den abstrakta produktionskapaciteten. Kommissionen ansåg att om vissa ingrepp i anläggningarna inte hade gjorts, det vill säga om produktionen inte hade avbrutits vid upprepade tillfällen, skulle minimiproduktionsnivån ha uppnåtts. Om sökanden inte hade tvingats bemästra en svår konjunktursituation och hade kunnat fortsätta produktionen under hela veckan, skulle den emellertid på motsvarande sätt ha uppnått och till och med överskridit gränsen på 25 procent. Det är inte möjligt att hävda att de två företagen här behandlades olika på grund av att deras faktiska produktion motsvarar olika procentuella andelar av deras högsta möjliga produktion (21 procent för Diano respektive 15,2 procent för sökanden). I båda fallen framgår det av den produktionsnivå som uppnåddes under de månader som produktionen pågick vid anläggningarna att de berörda företagen, med anläggningarna i full drift, skulle ha uppnått och till och med överskridit miniminivån. Det finns inte något rimligt skäl som kan berättiga den mindre gynnsamma behandling som tillämpats på sökanden.
- 200 Sidercamuna har på denna punkt förklarat att Diano, med beaktande av krisen inom sektorn och de otillräckliga avsättningsmöjligheterna, valde att göra

underhållsarbeten som inte enbart medförde en större potentiell konkurrenskraft på marknaden utan även hade det positiva resultatet att produktionen och lagret av osålda varor minskade. Sökanden, som under åren 1990 och 1991 gjorde underhålls- och moderniseringsarbeten på produktionsanläggningarna, hade valt att minska produktionstakten år 1993 för att undvika en krissituation på grund av överproduktion. Sökanden har påpekat att problemet med skäligheten av ett beslut som drabbar ett företag som har valt att minska produktionen under en viss period med tillämpning av principen om sund förvaltning av företaget redan har tagits upp i domstolens dom av den 30 november 1983 i mål 234/82, Volciano mot kommissionen (REG 1982, s. 3921). Kommissionen behandlade således två i huvudsak likadana uppträdanden olika genom att tillåta att stöd beviljades till Diano och genom att vägra att sökanden skulle beviljas stöd.

— Fallet MAO

- 201 Kommissionen fastställde genom beslut 97/332/EKSG av den 26 februari 1997 om vissa nedläggningsstöd som Italien avser bevilja till förmån för MAO inom ramen för omstruktureringen inom den privata stålsektorn i Italien (EGT L 139, s. 27, nedan kallat beslut 97/332) att ett nedläggningsstöd om 5 437 miljoner LIT, som MAO hade begärt enligt det italienska generella stödprogrammet i fråga, var förenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen anförde i beslutet att den hade inlett det undersökningsförfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket, eftersom företaget inte uppfyllde villkoret avseende regelbunden produktion enligt artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, såsom detta villkor har tolkats i beslutet av den 12 december 1994. Då beslutet fattades hade det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin ersatts av det sjätte regelverket som trädde i kraft den 1 januari 1997. I artikel 4.2 b i det sjätte regelverket återges det villkor avseende regelbunden produktion som föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket.

202 Kommissionen har i beslut 97/322 motiverat fastställelsen av att det stöd som företaget begärt är förenligt med den gemensamma marknaden på följande sätt (punkt III sjunde stycket i övervägandena):

”Mot bakgrund av de ytterligare upplysningar om det aktuella ärendet som lämnats in av de italienska myndigheterna kan kommissionen emellertid konstatera följande:

- Om den högsta möjliga produktionsnivån för 1993 är 139 000 ton blir MAO:s kapacitetsutnyttjandegrad 22,3 %.
- Under juli och augusti 1993 gjorde MAO avsevärda investeringar i de egna anläggningarna (en ny kylbädd till varmvalsverket) vilket innebar att produktionen upphörde nästan helt under denna tid.
- Utifrån den genomsnittliga produktionen per månad för endast år 1993 kan den produktion som gick förlorad till följd av att det installerades en ny kylbädd uppskattas till 5 166 ton.
- Härav följer en kapacitetsutnyttjandegrad på 26 % för MAO, i förhållande till högsta möjliga produktionsnivå.

Mot bakgrund av vilken kapacitetsutnyttjandegrad som företaget skulle kunna ha uppnått om det inte vore för de stora arbeten som gjordes i varmvalsverket finns det fog för att konstatera att företaget bedrev regelbunden produktion (dvs. i

genomsnitt minst ett skift om dagen, dvs. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka) vid tiden för nedläggningen.”

- 203 Casilina, Dora och Lamifer anser att de har diskriminerats på denna punkt.
- 204 Företagen har anfört att MAO:s kapacitetsutnyttjandegrad under referensperioden var 22,3 procent, det vill säga lägre än den minimigräns på 25 procent som förutsattes. Kommissionen godkände emellertid stödet i fråga med beaktande av de särskilda omständigheterna, nämligen underhållsarbetena vid anläggningen. Sökandena har konstaterat att kommissionen i fråga om detta företag ansåg att det var lämpligt att ta hänsyn till särskilda omständigheter för att dra slutsatsen att om företaget hade kunnat producera även under de perioder då verksamheten stod stilla, skulle det ha uppnått en minimiproduktionsnivå som skulle ha varit tillräcklig för att göra det möjligt för företaget att vara i en situation där det skulle vara tillåtet att bevilja stöd. Casilina, Dora och Lamifer förstår följaktligen inte på vilken grund den gynnsamma behandling som kommissionen förbehållit MAO inte tillämpades även på dem. De anser att de också har visat att de av tvingande skäl som var oberoende av deras vilja hade tvingats minska sin produktion samtidigt som de upprätthöll en förhållandevis betydande objektiv produktionsnivå.
- 205 Lamifer har i repliken tillagt att kommissionen genom beslut 97/258 gjorde sig skyldig till diskriminering i förhållande till det, eftersom kommissionen i fallet MAO justerade den högsta möjliga produktionen, vilket den inte gjorde i fråga om Lamifer trots skillnaden mellan den högsta möjliga produktion som angavs i ansökan om stöd (51 000 ton) och den högsta möjliga produktion som fastställdes till följd av en expertutredning av den 16 januari 1996 (154 560 ton).

b) Förstainstansrättens bedömning

- 206 Av besluten 96/678, 97/258 och 97/332 framgår att bolagen OLS, Diano och MAO under referensperioden producerade 57 000 ton, 16 807 ton respektive 139 000 ton varmvalsade produkter. För de förstnämnda två företagen motsvarar detta 21 procent av deras kapacitet och för det tredje företaget 22,3 procent av kapaciteten, det vill säga produktionen ligger under den minimigräns som fastställts i beslutet av den 12 december 1994 med 4 respektive 2,7 procent.
- 207 Prolafers, Casilinas, Doras, Lamifers och Sidercamunas produktion under denna period motsvarar däremot endast 0, 14,2, 8,6, 15,2 respektive 7,6 procent av deras kapacitet.
- 208 Med beaktande av att målsättningen med villkoret avseende regelbunden produktion inom ramen för den strikta ordningen enligt det femte regelverket är att säkerställa att nedläggningsstödet har en maximal ändamålsenlig verkan på marknaden för att åstadkomma en så effektiv minskning av järn- och stålproduktionen som möjligt, är det, såsom kommissionen på goda grunder har understrukt, fullständigt berättigat att inte tillåta stödet till Prolafer, Casilina, Dora, Lamifer och Sidercamuna vilkas produktion under referensperioden låg under minimigränsen på 25 procent med 25, 10,8, 16,4, 9,8 respektive 17,4 procent.
- 209 Av detta följer att särbehandlingen mellan företagen OLS, Diano och MAO å ena sidan och sökandena å andra sidan grundas på objektiva faktiska kriterier som är förenliga med mål som kommissionen är skyldig att eftersträva inom ramen för sin industriella EKSG-politik.

210 Dessutom kan påpekas att dessa företag hade giltiga skäl till att de inte uppfyllt det kriterium på 25 procent som fastställts i beslutet av den 12 december 1994 (se ovan, punkt 99). Detta framgår av de omtvistade besluten respektive beslut 97/332, vilka grundas på tilläggsuppgifter som de italienska myndigheterna har lämnat till kommissionen:

— Företaget OLS förbättrade de elektriska och elektroniska delarna av valsverket för att producera rundjárn varvid produktionen var avbruten under det första kvartalet år 1993.

— Företaget Diano gjorde stora underhållsarbeten i valsverket varvid produktionen var avbruten vid upprepade tillfällen under år 1993.

— Företaget MAO gjorde avsevärda investeringar i sina anläggningar, eftersom det installerades en ny kylbädd varvid produktionen var avbruten i juli och augusti 1993.

211 Sökandena anser att de inte uppfyllde kriteriet av följande skäl:

— Prolafers anläggningar belades med kvarstad av domstolsmyndigheterna, vilket hade återverkningar under hela referensperioden. Förstainstansrätten har emellertid ovan i punkt 178 konstaterat att även om de ifrågavarande anläggningarna visserligen belades med kvarstad den 9 januari 1991, upphävdes åtgärden likväl redan den 15 februari 1991, eller en månad senare, och således i god tid före referensperiodens början.

- Casilinas produktion var avbruten av tekniska skäl under sju månader år 1993, eftersom inga valsningsämnen var tillgängliga till ett pris som skulle ha stått i proportion till kostnaden för den färdiga produkten.

- Doras produktion var avbruten till följd av att personalen permitterats på grund av konjunktursituationen.

- Lamifer hindrades i sin verksamhet av de lokala myndigheternas administrativa åtgärder till följd av deras förbud mot produktion på natten. Förstainstansrätten har emellertid ovan i punkt 181 konstaterat att åtgärderna inte innebar något totalförbud mot produktion på natten utan begränsades till att det berörda företaget ålades en skyldighet att anpassa sina anläggningar för att hålla bullernivån inom rimliga gränser.

212 Av detta följer att orsakerna till att de tre referensföretagen OLS, Diano och MAO lade ner produktionen har styrkts i vederbörlig ordning, har en objektiv förklaring, är begränsade i tiden och var nödvändiga för den fortsatta produktionen och motiveras av en önskan att fortsättningsvis vara närvarande på marknaden.

213 Den orsak som påstås ligga bakom att Prolafers och Lamifers produktion avbröts har emellertid inte styrkts i vederbörlig ordning. Ingen av de orsaker som de fem sökandena har gjort gällande var för övrigt nödvändig för den fortsatta produktionen eller ens för att höja dess effektivitet.

214 Av detta följer att särbehandlingen mellan företagen OLS, Diano och MAO å ena sidan och sökandena å andra sidan således är objektivt berättigad med hänsyn till orsakerna till att produktionen avbröts.

- 215 Vad slutligen beträffar Lamifers argument att kommissionen i fråga om företaget MAO justerade den högsta möjliga produktionen, medan den hade vägrat göra det i Lamifers fall, skall det konstateras att ingenjören Renzo Dusi i sin rättsliga expertutredning av den 16 januari 1996, vilken den italienska regeringen överlämnade till kommissionen, ansåg att sökandens högsta möjliga produktion uppgick till 154 560 ton utgående från tre skift per dag och konstaterade att Lamifer faktiskt endast bedrev produktion ett skift per dag, vilket motsvarade en produktion på 51 000 ton.
- 216 Varken den italienska regeringen eller sökanden inkom, till skillnad från företaget MAO, med anmärkningar mot denna officiella bedömning till kommissionen under förfarandet för undersökning av stödet. Kommissionen saknade således anledning att ifrågasätta bedömningen och planera en eventuell justering av sökandens högsta möjliga produktion.
- 217 Eftersom lagenligheten av ett beslut avseende stöd skall bedömas mot bakgrund av den information som kommissionen har tillgänglig när den antar beslutet (domstolens dom av den 26 september 1996 i mål C-241/94, Frankrike mot kommissionen, REG 1996, s. I-4551, punkt 33, och förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-126/96 och T-127/96, BFM och EFIM mot kommissionen, REG 1998, s. II-3437, punkt 88), saknar anmärkningen under alla omständigheter grund.
- 218 Talan kan således inte vinna bifall på dessa grunder.

2. Grunden att det stöd som vissa företag begärt har förklarats förenligt med den gemensamma marknaden trots att dessa företags produktion kvantitativt har motsvarat sökandenas produktion

219 Dora och Lamifer har anfört att stödet till förmån för företaget Diano, vars faktiska produktion år 1993 uppgick till 16 807 ton och vars justerade produktion uppgick till 24 765 ton, med beaktande av de perioder då produktionen var avbruten på grund av underhållsarbeten, tilläts genom beslut 97/258. Däremot tilläts inte stödet till Dora, vars faktiska produktion år 1993 uppgick till 21 444 ton, och Lamifer, vars faktiska produktion år 1993 uppgick till 23 542 ton. Således tillämpades det olika bedömningskriterier på företag vilkas produktion år 1993 var kvantitativt likvärdig.

220 Förstainstansrätten konstaterar att denna grund stödjer sig på premissen att kommissionen borde ha tillämpat ett rent kvantitativt kriterium, det vill säga ett kriterium som endast grundas på antalet ton valsade produkter i absoluta tal för att kontrollera om villkoret avseende regelbunden produktion hade iakttagits. Såsom kommissionen på goda grunder har hävdad, skiljer sig det valda kriteriet, åtta timmar per dag under fem dagar per vecka, från det föreslagna tillvägagångssättet genom sin större objektivitet. Det valda kriteriet gör det nämligen möjligt att undvika all diskriminering mellan företagen med anledning av deras specifika produktionskapacitet och i synnerhet att de mindre järn- och stålföretagen oerättigt försätts i en ogynnsam situation.

221 I det föreliggande fallet motsvarar Dianos justerade produktion, det vill säga 24 765 ton, 31 procent av dess produktionskapacitet. Doras produktion, det vill säga 21 444 ton, och Lamifers produktion, det vill säga 23 542 ton, motsvarar med anledning av att dessa företag är förhållandevis större däremot endast 8,6 respektive 15,2 procent av deras produktionskapacitet. Med tillämpning av det

kriterium enligt vilket endast de företag godkänns vilkas produktion överstiger eller uppgår till 25 procent av produktionskapaciteten godkändes Dianos ansökan medan Doras och Lamifers ansökningar avslogs.

- 222 Kommissionen valde således en objektiv och generellt tillämplig parameter med beaktande av varje företags specifika dimensioner för att undvika diskriminering med anledning av olikheter i produktionskapaciteten.
- 223 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

3. Grunden att sökandena, som faktiskt bedrev produktion under referensperioden, behandlades på samma sätt som vissa företag som inte bedrev produktion under denna period

- 224 Sidercamuna har anfört att kommissionen i samband med tillämpningen av genomförandet av villkoret avseende regelbunden produktion behandlade olika situationer på ett jämförbart sätt. Kommissionen jämförde nämligen i beslut 97/258 sökandens situation med situationen för två andra företag som ingick bland de potentiella mottagarna av nedläggningsstöd, nämligen bolagen Demafer Srl och Lavorazione Metalli Vari SpA, vilka inte heller beviljades det stöd som de hade begärt. Kommissionen konstaterade emellertid själv i beslutet i fråga att ingetdera av de två företagen hade bedrivit produktion år 1993. Kommissionen likställde således dessa företags situation, vilka inte hade bedrivit någon produktion, med sökandens situation, vars produktion år 1993 likväl hade uppgått till 36 002 ton varmvalsat material. Detta tillvägagångssätt utgör enligt Sidercamuna en uppenbar diskriminering av sökanden.
- 225 Förstainstansrätten konstaterar, såsom kommissionen på goda grunder har hävdat, att med utgångspunkt från den parameter som valts för att kontrollera

om villkoret avseende regelbunden produktion har iakttagits, befann sig de tre företag som inte kunde dra fördel av stödet i en fullständigt likadan situation, eftersom inget av dessa företag hade regelbunden produktion under referensperioden eller hade objektiva skäl för sin oförmåga att bedriva regelbunden produktion. Sökanden befann sig således i en jämförbar situation i förhållande till de två företagen och kunde följaktligen behandlas likadant som dessa. Denna slutsats grundas på objektiva skäl, i synnerhet behovet av att tillgripa ett enhetligt kriterium för att kontrollera att villkoret avseende regelbunden produktion är uppfyllt i det föreliggande fallet.

226 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

B — Grunden att företag med endast ett driftställe diskriminerades i förhållande till företag med flera driftställen

227 Moccia har anfört att begreppet ”produktionsställe” i artikel 1.2 i genomförandeförordningen definieras som en ”produktionsenhet som lämpar sig för genomförandet”. Då kommissionen genom beslutet av den 12 december 1994 tillät stödprogrammet i fråga godtog den implicit också denna definition. Av detta följer att när en anläggning vid ett företag läggs ner kan nedläggningsstöd beviljas till förmån för denna anläggning även om den endast har produktionskapacitet, medan ett företag som endast har en anläggning endast kan beviljas stöd om det visar att det fortlöpande har tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter fram till den dag då stödet anmäldes. Villkoret avseende regelbunden produktion är således inte tillämpligt på de företag som tillhör den förstnämnda gruppen, medan det är tillämpligt på företagen i den sistnämnda gruppen. Det förekommer följaktligen diskriminering mellan dessa två typer av företag.

228 Förstainstånsrätten konstaterar att det i artikel 1.1 i genomförandeförordningen föreskrivs att för att kunna erhålla stöd skall järn- och stålföretagen före dagen för antagande av förordning nr 103 av den 14 februari 1994 ha bedrivit

regelbunden produktion, vilket skall styrkas genom en rättslig expertutredning som genomförts av en edsvuren expert som är specialist inom sektorn, inskriven i förteckningen över experter och utsedd av domstolen inom den domkrets där bolaget har sitt säte. I artiklarna 1.2 och 4 föreskrivs följande:

”Med produktionsställe avses en produktionsenhet som lämpar sig för genomförandet av en full valsningscykel och en full cykel för produktion av stål i götform, eller endast den ena av dessa två cykler inrättade i en enda industri-anläggning.”

...

”De företag som erhåller stöd till minskning av produktionskapaciteten skall företa en frivillig avveckling på följande sätt:

...

- b) Om ett företag som ingår i en industrikoncern eller ett fristående bolag föreslår att ett eller flera produktionsställen skall nedläggas, är bolaget skyldigt att bilda en ny juridisk enhet som blir ägare till samtliga återstående anläggningar och övertar de skulder som hänför sig till produktionsställena.”

229 Av detta följer att syftet med artikel 1.1 i genomförandeförordningen är att fastställa de villkor som skall uppfyllas av ett järn- och stålföretag som vill erhålla

nedläggningsstöd. Bland dessa villkor ingår villkoret i artikel 1.1 e avseende regelbunden produktion.

- 230 Syftet med artikel 1.2 i genomförandeförordningen är att definiera begreppet ”produktionsställe”, vilket återges i artikel 4 i förordningen, som avser den rättsliga omorganisering som skall göras av ett företag med flera produktionsställen av vilka ett eller flera läggs ner till följd av att nedläggningsstöd beviljas.
- 231 Dessa två bestämmelser har olika syften. Artikel 1.2 i förordningen syftar närmare bestämt inte formellt till att ge uttryck för ett undantag från de villkor i artikel 1.1 som skall uppfyllas av de järn- och stålföretag som vill erhålla nedläggningsstöd. Av ordalydelsen i artikel 1.2 i förordningen framgår särskilt inte att ett företag som avser att lägga ner ett av sina produktionsställen inte behöver iaktta villkoret avseende regelbunden produktion enligt artikel 1.1 e i förordningen.
- 232 Av en jämförelse av de ovannämnda bestämmelserna, inklusive artikel 4 i genomförandeförordningen, framgår tvärtom att nedläggningsstöd inte enbart kan beviljas då ett företag läggs ner helt, utan även när ett företag som har flera produktionsställen lägger ner ett enda av dessa produktionsställen. I det sistnämnda fallet kan företaget emellertid endast beviljas stöd om detta produktionsställe, för det första, taget för sig har bedrivit regelbunden produktion och, för det andra, om produktionen vid detta produktionsställe har bedrivits självständigt och har varit fullständig, vilket förutsätter att produktionsstället kan genomföra en full valsningcykel och en full cykel för produktionen av stål i götform.
- 233 Artikel 1.2 i genomförandeförordningen utgör inte ett undantag från villkoret avseende regelbunden produktion vid bedömningen av det stöd som ett företag

har begärt i samband med nedläggningen av ett av dess produktionsställen, utan syftar till att säkerställa att den, enligt antagandet, regelbundna produktionen vid detta produktionsställe inte endast avser en del av en full valsningscykel eller cykel för produktion av stål i götform.

234 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

C — Grunden att det förekom diskriminering till nackdel för de företag som tvingades avbryta produktionen under referensperioden för att anpassa sig till de nya lagbestämmelserna om miljöskydd

235 Moccia har anfört att bolaget har diskriminerats genom beslut 96/678. I detta beslut föreskrevs nämligen att kriteriet avseende regelbunden produktion måste vara uppfyllt även om ett företag, såsom Moccia, tvingats avbryta produktionen under referensperioden för att anpassa sig till nya lagbestämmelser om miljöskydd och avbrottet således skulle bero på anpassningsarbeten vid anläggningarna. Moccia anser att produktionskapaciteten, med tillämpning av artikel 4 i det femte regelverket, borde likställas med regelbunden produktion i de fall då avbrottet i produktionen beror på lagstiftningsmässiga krav. I den socioekonomiska verkligheten förblir nämligen ett företag som av dessa skäl har avbrutit produktionen och som inte beviljas nedläggningsstöd verksamt på marknaden efter det att avbrottet har upphört.

236 Förstainstansrätten erinrar (se ovan punkt 175) om att det av akten inte framgår att sökanden hade tvingats avbryta produktionen under referensperioden för att

anpassa sina befintliga anläggningar till miljöskyddsreglerna. Sökanden har således inte visat att det finns fog för den grund som den har åberopat.

237 Det kan tilläggas att varken de italienska myndigheterna eller sökanden, inom ramen för det förfarande som inletts i enlighet med artikel 6.4 i det femte regelverket, enligt kommissionens ostridiga påståenden någonsin motiverade sökandens uteblivna produktion med grunder som stöder sig på ett påstående om behovet av att avbryta produktionen för att kunna göra anpassningsarbeten vid anläggningarna för att följa de nya lagbestämmelserna om miljöskydd.

238 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

D — Grunden att de företag diskriminerades som inte kunde sälja större kvantiteter på marknaden, eftersom produktionskostnaderna var sådana att företagen inte längre var konkurrenskraftiga i jämförelse med starkare eller mer riskbenägna företag

239 Moccia anser att villkoret avseende regelbunden produktion i det femte regelverket skall tolkas och tillämpas med hänsyn till de marknadsekonomiska reglerna. Enligt den första av dessa regler skall ett företag ändra sin produktion genom att anpassa den till efterfrågan och ta hänsyn till produktionskostnaderna. Sökanden avbröt således produktionen år 1993 därför att den inte kunde sälja större kvantiteter produkter på marknaden och därför att dess produktionskostnader inte var konkurrenskraftiga. Enligt sökanden utgör det diskriminering att likställa den med de företag som bedrev regelbunden produktion, eftersom

dessa var starkare eller helt enkelt mer riskbenägna eller tvärtom mindre försiktiga.

240 Förstainstansrätten påpekar att denna grund baserar sig på antagandet att nedläggningsstödet även borde gynna företag som trots produktionskapaciteten inte bedrev någon regelbunden produktion under referensperioden. Detta antagande är emellertid oriktigt, såsom redan har anförts ovan i punkterna 149—158.

241 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

E — Grunden att de företag vilkas nedläggningsstöd inte godkändes genom beslut 96/678 hade en större kumulerad produktionskapacitet än de företag vilkas nedläggningsstöd godkänkts genom tidigare beslut av kommissionen

242 Moccia har påpekat att det i beslut 96/678 anges att nedläggning av ett företag som inte bedriver regelbunden produktion inte får några märkbara effekter på marknaden. Genom att kommissionen i detta beslut inte godkände att sökanden och fem andra företag beviljades stöd avböjde den samtidigt en minskning av den totala årliga produktionskapaciteten med 908 000 ton stål i götform och 950 000 ton varmvalsade produkter. Däremot har kommissionen inte vägrat tillåta stöd till partiell nedläggning av företag med produktionskapacitet som klart understiger dessa kapaciteter (kommissionens beslut 94/258/EKSG, 94/260/EKSG och 94/261/EKSG av den 12 april 1994 om vissa stöd från Spanien, Tyskland respektive Spanien till det integrerade offentliga järn- och stålföretaget

Corporación de la Siderurgia Integral (CSI), järn- och stålföretaget Sächsische Edelstahlwerke GmbH, Freital/Sachsen och Sidenor, som är ett företag som producerar specialstål (EGT L 112, s. 58, 71 och 77).

243 Förstainstansrätten påpekar att kommissionen — såsom den på goda grunder har hävdad — saknar befogenhet att tillåta att nedlägningsstöd beviljas på grundval av ett kriterium som baserar sig på flera järn- och stålföretags kumulerade kapacitet. I artikel 6.6 i det femte regelverket om stöd föreskrivs att varje enskilt fall av stöd skall anmälas och bedömas. Artikel 4.2 i det femte regelverket innehåller en uttömmande förteckning över villkor som endast kan bedömas i förhållande till vart och ett av de berörda företagen. De tre beslut som sökanden nämnt antogs dessutom inte på grundval av det femte regelverket utan direkt på grundval av artikel 95.1 och 95.2 i fördraget, vilket innebär att villkoren i det femte regelverket inte var tillämpliga.

244 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

F — Grunden att de italienska företagen har diskriminerats i förhållande till andra gemenskapsföretag

245 Sidercamuna anser att kommissionen har gjort sig skyldig till diskriminering på grund av nationalitet. Sidercamuna har erinrat om att det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin endast ger uttryck för den allmänna principen att järn- och stålföretaget regelbundet skall ha producerat EKSG-järn- och stålprodukter fram till den dag då stödet anmäldes, för att kunna erhålla nedlägningsstödet. Trots att kommissionen inte gjorde några invändningar och faktiskt tillät att nedlägningsstöd skulle beviljas i enlighet med lag nr 481/94 införde den

i beslutet av den 12 december 1994 ett tilläggsvillkor, enligt vilket produktionen skulle bestå av minst ett skift per dag, vilket motsvarar minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka.

- 246 Sökanden har på denna punkt anfört att det särskilda villkoret endast var tillämpligt på italienska företag, vilka var de enda företag som kunde erhålla det stöd som fastställs i lag nr 481/94. Detta villkor, som medför en handlingsplikt, saknar motsvarighet i de generella bestämmelser som är tillämpliga på företagen i andra medlemsstater på vilka endast det allmänna kravet på regelbunden produktion i enlighet med det femte regelverket tillämpas, utan någon närmare precisering.
- 247 Sökanden har tillagt att kommissionen i samma beslut visserligen samtyckte till att de italienska myndigheterna på grundval av objektiva kriterier kunde framlägga bevisning om att ett företag som inte uppfyllde detta kriterium likväl skulle kunna anses uppfylla villkoret avseende regelbunden produktion, i vilket fall kommissionen skulle undersöka det berörda stödet med hänsyn till dess specifika kännetecken. Sökanden anser emellertid att denna omständighet saknar betydelse. Kommissionen tog i det föreliggande fallet nämligen inte alls hänsyn till de italienska myndigheternas argument i detta avseende, utan intog en formalistisk hållning som endast ledde till att det på de italienska företagen tillämpades andra kriterier än de kriterier som var tillämpliga på företagen i andra medlemsstater.
- 248 Förstainstansrätten påpekar att medan villkoret avseende regelbunden produktion uppställs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket, definieras det inte där. Av detta följer att kommissionen, då den godkänner ett generellt stödprogram som har anmälts av en medlemsstat, nödvändigtvis är skyldig att på ett abstrakt sätt definiera tillämpningskriterierna för detta villkor som gör det möjligt för kommissionen att därefter med beaktande av principerna om

rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar göra en enhetlig och förutsebar bedömning av de enskilda ansökningar om stöd som har anmälts i enlighet med artikel 6.6 i det femte regelverket.

- 249 Sedan kriterierna har preciserats och det generella programmet har godkänts skall kommissionen, i samband med anmälan av stöd som har beviljats med tillämpning av ett program som tidigare har tillåtits, inskränka sig till att kontrollera om stödet omfattas av det generella programmet och uppfyller de villkor som framgår av beslutet att godkänna programmet. Om kommissionen inte gick till väga på detta sätt vid granskningen av varje enskilt fall av stöd som anmälts, skulle den kunna ändra sitt beslut att godkänna det generella programmet. Principerna om berättigade förväntningar och rättssäkerhet skulle således riskera att åsidosättas, både i förhållande till medlemsstaterna och till de ekonomiska aktörerna. Enskilda stöd som är helt förenliga med beslutet om godkännande av programmet skulle vid vilken tidpunkt som helst kunna ifrågasättas av kommissionen (se analogt domstolens domar av den 5 oktober 1994 i mål C-47/91, Italien mot kommissionen, REG 1994, s. I-4635, punkt 24, svensk specialutgåva, volym 12, och av den 15 maj 1997 i mål C-278/95 P, Siemens mot kommissionen, REG 1997, s. I-2507, punkt 31).
- 250 Det kriterium som har fastställts i beslutet av den 12 december 1994 utgör således inte ett nytt villkor som har tillagts det villkor avseende regelbunden produktion som har fastställts i det femte regelverket, utan är ett nödvändigt kriterium för att säkerställa en enhetlig och förutsebar tillämpning av detta villkor på de enskilda ansökningar om stöd som de italienska myndigheterna har anmält.
- 251 I motsats till vad sökanden har hävdats var kriteriet inte det enda som kommissionen beaktade vid bedömningen av om villkoret avseende regelbunden produktion var uppfyllt. Kommissionen var nämligen noga med att i beslutet av den 12 december 1994 ange att den italienska regeringen alltid på grundval av objektiva kriterier kunde visa att ett företag, även om det inte uppfyllde detta kriterium, regelbundet hade tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter. Denna möjlighet saknade inte betydelse, till skillnad från vad sökanden har påstått, eftersom kommissionen, såsom har konstaterats ovan i punkterna 191, 195, 200

och 201, på grundval av sådana alternativa kriterier som föreslagits av de italienska myndigheterna, förklarade att de stöd som begärts av företagen OLS, Diano och MAO var förenliga med den gemensamma marknaden.

252 Sökanden har slutligen inte visat om och i vilken utsträckning kommissionen, med tillämpning av det kriterium som fastställdes i beslutet av den 12 december 1994, har behandlat de företag som omfattades av det generella stödprogram som anmäldes av de italienska myndigheterna mindre gynnsamt än företag som befann sig i en jämförbar situation men som omfattades av ett generellt stödprogram som hade anmälts av myndigheterna i en annan medlemsstat.

253 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

G — Grunden att underlåtenheten att tillämpa artikel 95 i fördraget utgjorde diskriminering

254 Sidercamuna har anfört att kommissionen gjorde sig skyldig till diskriminering genom att behandla dess fall annorlunda än andra jämförbara situationer i det förflutna.

255 Sidercamuna har erinrat om det generella förbudet mot subventioner och stödåtgärder i artikel 4 c i fördraget. Företaget har konstaterat att det enligt dess vetskap finns två slags undantag från förbudet, nämligen för det första de i olika omgångar antagna regelverken om stöd till järn- och stålindustrin och för det

andra enskilda beslut som kommissionen har fattat på grundval av artikel 95 i fördraget, varigenom kommissionen kan använda sig av sin behörighet att fatta beslut eller utfärda rekommendationer för att avhjälpa en eventuell brist i fördraget.

- 256 Sidercamuna har tillagt att kommissionen i det förflutna har tillåtit stöd till järn- och stålsektorn på grundval av artikel 95 i fördraget, vilket, såsom i det föreliggande fallet, motiverades med att anläggningarna skulle läggas ner slutgiltigt och för gott, vilket således skulle innebära en produktionsminskning. Så var fallet i det ovannämnda beslutet 94/261 av den 12 april 1994 (se ovan punkt 242) och i kommissionens beslut 89/218/EKSG av den 23 december 1988 om stöd från Italien till järn- och stålföretagen inom den offentliga sektorn (EGT L 86, s. 76). I beslut 96/315/EKSG av den 7 februari 1996 om bidrag från Irland till stålföretaget Irish Steel (EGT L 121, s. 16), fattade kommissionen till och med ett beslut med stöd av artikel 95 i fördraget och betonade att det med anledning av de särskilda tekniska omständigheterna i ärendet var omöjligt att kräva kapacitetsminskningar i form av nedläggning av produktionsanläggningar som motprestation till stödet, men att det likväl var viktigt att den irländska järn- och stålindustrin åtog sig att inte öka sin produktionskapacitet.
- 257 Sidercamuna anser att kommissionen i detta fall valde att inte använda sig av de medel som stod till dess förfogande i enlighet med det femte regelverket då den förklarade att nedläggningsstödet inte var tillåtet mot bakgrund av en strikt formell tolkning av villkoren för att det skall tillåtas. Trots att kommissionen medgav att dessa medel inte gav tillräcklig täckning i rättsligt hänseende, det vill säga att det fanns en lucka, använde den sig inte heller av artikel 95 i fördraget. Kommissionen behandlade således situationer olika och missgynnade följaktligen sökanden.
- 258 Förstainstansrätten påpekar att artikel 4 c enligt EKSG-fördragets systematik således inte utgör hinder för att kommissionen i undantagsfall tillåter stöd som medlemsstaterna planerar och som är förenligt med fördragets målsättningar, med stöd av artikel 95 första och andra stycket, för att möta oväntade situationer (domarna i målen EISA mot kommissionen, se ovan punkt 86, punkt 63, British

Steel mot kommissionen, se ovan punkt 86, punkt 42, och Wirtschaftsvereinigung Stahl m.fl. mot kommissionen, se ovan punkt 79, punkt 34) under förutsättning att stödet är nödvändigt för genomförandet av en av de målsättningar som fastställs i artiklarna 2—4 i fördraget.

259 Det är inte nödvändigt att pröva frågan huruvida ett stöd till järn- och stålindustrin, som inte uppfyller de villkor som föreskrivs i det femte regelverket om denna stödkategori, kan tillåtas genom ett enskilt beslut som fattats direkt på grundval av artikel 95 i fördraget. Det är nämligen tillräckligt att konstatera att sökanden i varje fall inte har visat att det omtvistade stödet uppfyller villkoren för genomförandet av denna artikel. Sökanden har begärt nedläggningsstöd som föreskrivs i det femte regelverket utan att uppfylla ett av de villkor som föreskrivs i det femte regelverket för denna stödkategori, det vill säga förekomsten av regelbunden produktion. Sökanden har emellertid inte visat att det föreligger särskilda omständigheter som berättigar att det i enlighet med artikel 95 i fördraget fattas ett beslut för att förverkliga en av de målsättningar som anges i artiklarna 2—4 i fördraget.

260 Slutligen skall konstateras att sökanden inte har lämnat tillräckliga uppgifter för att förstainstansrätten skulle kunna uttala sig avseende frågan om sökandens särskilda situation kan jämföras med den särskilda situationen för de företag som varit föremål för de beslut som sökanden har åberopat.

261 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

II — Grunderna att motiveringskyldigheten har åsidosatts

262 Förstainstansrätten erinrar om att det i artikel 5 andra stycket fjärde strecksatsen i fördraget föreskrivs att gemenskapen skall ”offentliggöra skälen för sitt handlande”. I artikel 15 första stycket i fördraget anges att ”[k]ommissionens

beslut, rekommendationer och yttranden skall vara motiverade och hänvisa till de yttranden som kommissionen skall inhämta". Av dessa bestämmelser samt av de allmänna principerna i fördraget följer att kommissionen har en motiverings-skyldighet när den fattar generella eller individuella beslut, oberoende av vilken rättslig grund som har valts i detta avseende (domen i målet British Steel mot kommissionen se ovan punkt 86, punkt 159).

- 263 Enligt en fast rättspraxis skall motiveringen vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och skall på ett klart och tydligt sätt visa hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att gemenskapsdomstolarna kan utöva sin prövningsrätt. Det krävs inte att motiveringen innehåller samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter. Motiveringen skall inte enbart bedömas mot bakgrund av rättsaktens lydelse, utan även mot bakgrund av det sammanhang i vilket motiveringen ingår samt alla rättsregler som reglerar den berörda frågan (domstolens dom av den 29 februari 1996 i mål C-56/93, Belgien mot kommissionen, REG 1996, s. I-723, och förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsværftsforeningen m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1399, punkt 230). Det motiveringskrav som framgår av artiklarna 5 och 15 i fördraget skall dessutom bedömas med hänsyn till omständigheterna i det föreliggande fallet, i synnerhet innehållet i rättsakten, beskaffenheten av de grunder som åberopats och det intresse som de som rättsakten riktar sig till eller andra personer som berörs av den i den mening som avses i artikel 33 andra stycket i fördraget kan ha av att erhålla förklaringar. I detta avseende kan påpekas att när det rör sig om en rättsakt som är generell tillämplig ålägger bestämmelserna i artiklarna 5 och 15 i fördraget kommissionen att i motiveringen av beslutet ange den helhetssituation som har lett till att rättsakten har antagits och de allmänna målsättningar som beslutet syftar till att genomföra (domstolens dom av den 19 september 1985 i de förenade målen 172/83 och 226/83, Hoogovens Groep mot kommissionen, REG 1985, s. 2831, punkterna 24 och 25).

- 264 Sökandena har kritiserat den omständigheten att beslutet av den 12 december 1994 och de omtvistade besluten är bristfälligt motiverade.

Grunderna att beslutet av den 12 december 1994 är bristfälligt motiverat

- 265 Casilina, Dora och Lamifer anser att det är oberättigat att använda den högsta möjliga produktionen som parameter, vilket innebär att beslutet av den 12 december 1994 inte är tillräckligt motiverat på denna punkt.

- 266 Förstainstansrätten erinrar om att syftet med beslutet av den 12 december 1994 har varit att beakta innehållet i det generella stödprogram som den italienska regeringen föreskrivit, kontrollera efterlevnaden av de villkor som uppställts i bland annat artikel 4.2 i det femte regelverket och förklara att detta program i princip var förenligt med den ordning som införts genom dessa regler. Vad särskilt beträffar villkoret avseende regelbunden produktion har kommissionen konstaterat att villkoret skall anses vara uppfyllt när det på grundval av de anmälda uppgifterna har framgått att "företaget, för att kunna dra fördel av stödet, [skall] ha bedrivit produktion i genomsnitt minst ett skift per dag, det vill säga i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka, under hela år 1993 och fram till och med februari 1994, då förordning nr 103 anmäldes till kommissionen". I beslutet anges för övrigt att de italienska myndigheterna likväl "på grundval av objektiva kriterier kunde visa att ett företag som inte uppfyllde det ovan nämnda villkoret fortlöpande hade producerat EKSG-järn- och stålprodukter".
- 267 Detta beslut riktades till den italienska regeringen. Den tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion som har gjorts i beslutet beslutades emellertid först efter det att denna regering hade gett sitt samtycke i en skrivelse av den 5 oktober 1994 som den italienske ministern för industri, handel och hantverk skickade till kommissionen. Eftersom den som beslutet riktade sig till hade underrättats om lydelsen av denna tolkning och på denna punkt hade gett sitt uttryckliga samtycke till den innan beslut om tolkningen fattades, var kommissionen under omständigheterna i det föreliggande fallet inte skyldig att specifikt motivera tolkningen i beslutet av den 12 december 1994.
- 268 Kommissionen var i det föreliggande fallet, med hänsyn till de företags intressen som hade begärt nedläggningsstöd, emellertid skyldig att motivera den tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion som den gjorde i besluten att inte godkänna de enskilda ansökningarna om stöd, vilka var föremål för ett prövningsförfarande.
- 269 I dessa beslut, vilka i väsentliga delar har återgetts ovan i punkt 21, anføres, efter att det konstaterats att reglerna inte innehåller någon definition av begreppet regelbunden produktion, att avsikten med detta villkor är att nedläggningsstöd

endast skall beviljas företag som bedriver produktion i ordets egentliga bemärkelse och vilkas nedläggning får betydande effekter på marknaden. I beslutet konstateras dessutom att artikel 4 i regelverket om stöd till järn- och stålindustrin är avfattad på ett sådant sätt att den inte medger en så extensiv tolkning att man till de företag som kan beviljas stöd kan räkna sådana företag som inte bedriver regelbunden produktion utan enbart har kapacitet att producera EKSG-produkter regelbundet.

270 Kommissionen har således på ett tillräckligt sätt redogjort för skälen till den tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion som den gjorde i beslutet av den 12 december 1994.

271 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

Grunderna att de omtvistade besluten är bristfälligt motiverade

272 Sökandena har framfört grunder under vilka det har gjorts gällande att kommissionen inte motiverade varför den inte beaktade sökandenas synpunkter, inte angav skälen varför de alternativa kriterier som den italienska regeringen föreslog inte godtogs och att beslut 96/678 innehåller oriktiga uppgifterna om järn- och stålproduktionen år 1993.

1. Grunden att sökandens synpunkter inte beaktades

273 Moccia, Casilina, Dora och Lamifer har hävdats att de före och under prövningsförfarandet inkom med skriftliga synpunkter där de angav skälen till att de hade

förhindrats att uppnå den minimiproduktion som krävdes. Kommissionen erhöll direkt från företagen eller via den italienska regeringen såväl den dokumentation som hade fogats till stödansökan som de synpunkter som företagen hade inkommit med under prövningsförfarandet. Kommissionen fick således även del av de specifika argument som sökanden hade framfört. De omtvistade besluten innehåller likväl inte alls någon hänvisning till dessa synpunkter. Av detta följer att kommissionen uppenbarligen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet.

- 274 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att kommissionen endast var skyldig att i de omtvistade besluten motivera varför den inte godtog de alternativa kriterier som den italienska regeringen föreslog. Kommissionen var däremot inte skyldig att göra ett motiverat ställningstagande till de argument som framförts av utomstående berörda.
- 275 Det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin utgör nämligen en undantagsordning i förhållande till det absoluta förbudet mot stöd i artikel 4 c i fördraget. Av detta följer att det planerade stödet endast kan godkännas om det noggrant uppfyller villkoren för tillämpning av denna undantagsordning. I det föreliggande fallet var den fråga som skulle avgöras genom de omtvistade besluten huruvida sökandena uppfyllde villkoret avseende regelbunden produktion enligt artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket. Eftersom detta villkor inte har definierats i det femte regelverket, tolkade kommissionen det i beslutet av den 12 december 1994 genom att fastställa ett huvudsakligt kriterium och genom att göra det möjligt för de italienska myndigheterna att lägga fram alternativa objektiva kriterier. Efter att ha konstaterat att sökandena inte uppfyllde det huvudsakliga kriterium som fastställts beslutade kommissionen att inleda förfarandet för prövning av stödprogrammen enligt artikel 6.4 i det femte regelverket genom att uppmana den italienska regeringen att inkomma med synpunkter.
- 276 Inom ramen för prövningsförfarandet ankom det således uteslutande på kommissionen att pröva om den italienska regeringen på grundval av objektiva kriterier hade lyckats visa att sökandena, som antagligen inte uppfyllde det

huvudsakliga kriterium som fastställts, likväl regelbundet hade tillverkat EKSG-järn- och stålprodukter. Således var det, om inte annat följer av vad som anförts ovan i punkt 268, inte heller nödvändigt att lämna någon annan motivering utöver bemötandet av de argument som den italienska regeringen framfört i detta syfte (se i detta avseende analogt domstolens dom av den 18 maj 1993 i de förenade målen C-356/90 och C-180/91, Belgien mot kommissionen, REG 1993, s. I-2323, punkt 36).

- 277 Det är riktigt att kommissionen också informerade de övriga medlemsstaterna och de utomstående berörda genom att i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra beslutet att inleda prövningsförfarandet och uppmanade dem att i enlighet med artikel 6.4 i det femte regelverket inkomma med synpunkter. Denna information syftade emellertid endast till att kommissionen skulle erhålla all den information från de berörda parternas sida som den behövde för sitt framtida agerande och till att göra det möjligt för kommissionen att få fullständig kännedom om samtliga omständigheter i ärendet innan den fattade sitt beslut (se analogt domen i det ovan i punkt 263 nämnda målet Skibsværftsforeningen m.fl. mot kommissionen, punkt 256). Kommissionen var således inte skyldig att motivera sitt ställningstagande i förhållande till sökandena.
- 278 Av detta följer att kommissionen inte var skyldig att lämna ett motiverat svar på de synpunkter som sökandena lämnat direkt eller via den italienska regeringen till kommissionen.
- 279 Förstainstansrätten anser vidare att kommissionen i motiveringen av de omtvistade besluten inte var tvungen att ta ställning till samtliga argument som den italienska regeringen åberopade inför denna och att det räckte med att ange de omständigheter och rättsliga överväganden som haft en avgörande betydelse för besluten (se analogt förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i

mål T-459/93, Siemens mot kommissionen, REG 1995, s. II-1675, punkt 31, vilken på denna punkt efter överklagande faststälts genom domstolens dom av den 15 maj 1997 i mål C-278/95 P, Siemens mot kommissionen, REG 1997, s. I-2507, punkterna 10—19).

- 280 Kommissionen nämnde i de omtvistade besluten den italienska regeringens huvudsakliga argument (se punkt II i övervägandena i de omtvistade besluten). Kommissionen angav skälen till att gemenskapslagstiftaren inte har godtagit de undantag från det generella förbudet i artikel 4 c i fördraget till fördel för nedläggningsstöd som inte kan få några märkbara effekter på marknaden i fråga (se punkt III i de omtvistade besluten). Kommissionen påpekade att andra kriterier än de som den fastställt i sitt beslut skulle kunna godkännas om det härigenom kunde påvisas att regelbunden produktion bedrivs. Kommissionen konstaterade att de kriterier som den italienska regeringen föreslog inte var tillräckliga för att bevisa att företagen hade bedrivit regelbunden produktion, utan bara att de skulle ha kunnat göra det. Kommissionen angav att artikel 4 i det femte regelverket var utformad så, att det inte var möjligt att göra en vid tolkning varigenom det bland de företag som är berättigade till stöd skulle kunna inkluderas företag som, även om de inte bedrivit regelbunden produktion, skulle ha kunnat bedriva regelbunden produktion av järn- och stålprodukter. Kommissionen drog härav slutsatsen att den tolkning som de italienska myndigheterna gjorde av begreppet regelbunden produktion inte var förenlig med gällande rätt och följaktligen inte kunde godtas.
- 281 Av detta följer att kommissionen i sina ifrågavarande beslut på ett tillräckligt och fullständigt sätt redogjorde för de faktiska omständigheter och rättsliga grunder som var avgörande för besluten.
- 282 Kommissionen var således inte skyldig att därutöver särskilt besvara de synpunkter som sökandena överlämnat till den italienska regeringen och som denna återgav i sina egna synpunkter.
- 283 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

2. Grunden att det inte angavs några skäl till att de alternativa kriterier som den italienska regeringen föreslog inte godtogs

- 284 Moccia anser att det i beslut 96/678 inte anges varför kriteriet avseende produktionskapacitet, som är det alternativa kriterium som den italienska regeringen föreslagit, inte möjliggör en prövning av om stödet i fråga är förenligt med fördraget. Detta kriterium förefaller nämligen lämpligt för att beakta situationen för de företag som i likhet med Moccia av objektiva och oundvikliga skäl är tvungna att tillfälligt avbryta produktionen för att omstrukturera anläggningarna. Detta alternativa kriterium var i ett sådant fall som det som Moccia befann sig i, där avbrottet i produktionen följde av behovet av att anpassa sig till tvingande regler, ett så väsentligt argument att det vid ett underkännande borde ha motbevisats på ett särskilt, uttömmande och uttryckligt sätt.
- 285 Sidercamuna har anfört att kommissionens beslut att inte godta det kriterium som de italienska myndigheterna föreslog inte var tillräckligt motiverat, vilket strider mot artikel 15 i fördraget. Kommissionen underlät på grundval av den ekonomiska referensbakgrunden, nämligen den italienska marknaden, att bevisa att kriteriet åtta timmar per dag var det enda möjliga och oundgängliga kriterium som gjorde det möjligt att fastställa om ett företag bedrev regelbunden produktion.
- 286 Förstainstansrätten anser med hänvisning till punkterna 279—281 ovan att det med beaktande av motiveringarna i de omtvistade besluten (se punkterna II och III i övervägandena), vilka har sammanfattats ovan i punkt 280, skall medges att kommissionen i besluten på ett tillräckligt och fullständigt sätt redogjorde för de faktiska omständigheter och rättsliga grunder som var väsentliga för besluten vad gäller underkännandet av det kriterium avseende produktionskapacitet som de italienska myndigheterna hade föreslagit.
- 287 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

3. Grunden att uppgifterna i beslut 96/678 om järn- och stålproduktionen år 1993 var oriktiga

288 Moccia har anfört att motiveringen av beslut 96/678 var oriktig. Kommissionen förkastade nämligen i motiveringen den italienska regeringens påstående att vissa italienska järn- och stålföretags låga produktion år 1993 berodde på en ogynnsam konjunktur och på en allvarlig kris på marknaden. Kommissionen angav i motiveringen att det i fråga om rundjärn endast var möjligt att konstatera en lätt nedgång i utnyttjandet av produktionskapaciteten både på europeisk nivå och i Italien. Kommissionen stödde detta påstående på en förklarande statistisk tabell.

289 Sökanden har på denna punkt för det första påstått att förändringarna i utnyttjandet av produktionskapaciteten för rundjärn hade återgivits oriktigt i tabellen. Tabellen innehåller en uppgift om förhållandet mellan den faktiska produktionen och den högsta möjliga produktionen i Europa och i Italien mellan åren 1992 och 1993. Utnyttjandegraden minskade i själva verket med 10 procent på europeisk nivå och med 11,55 procent i Italien.

290 Sökanden har för det andra hävdatt att det sätt på vilket kommissionen mätte konjunktorens utveckling, nämligen i vilken grad produktionskapaciteten utnyttjades, var föga relevant för bedömningen av konjunktursituationen på marknaden och denna situations verkningar för ett mindre företag, såsom sökanden, som på grund av sin storlek endast kan vara verksam på den lokala marknaden eller på sin höjd på en mindre del av den nationella marknaden. Man skulle ha kommit närmare verkligheten om man hade utgått från uppgifterna om förändringarna i konsumtionen under den ifrågavarande perioden, eftersom dessa uppgifter gör det möjligt att få exakt kännedom om det berörda företags eventuella avsättningsmöjligheter för sina produkter. Sökanden har på grundval av denna metod upprättat en tabell över utvecklingen av efterfrågan på rundjärn på den italienska marknaden, enligt vilken efterfrågan år 1992 minskade med

1,7 procent, år 1993 med 20 procent och år 1994 med 7 procent. Av detta framgår således att det förekom en allvarlig kris, särskilt för de mindre företagen.

- 291 Förstainstansrätten påpekar att bristen på motivering eller en otillräcklig sådan utgör en grund som hänför sig till invändningen att väsentliga formföreskrifter har åsidosatts, vilken skiljer sig från grunden avseende oriktiga beslutsskäl, vars kontroll omfattas av prövningen av om detta beslut är välgrundat (förstainstansrättens dom av den 7 november 1997 i mål T-84/96, Cipeke mot kommissionen, REG 1997, s. II-2081, punkt 47, samt av den 14 maj 1998 i mål T-295/94, Buchmann mot kommissionen, REG 1998, s. II-813, punkt 45, i mål T-310/94, Gruber + Weber mot kommissionen, REG 1998, s. II-1043, punkt 41, och i mål T-311/94, BPB de Eendracht mot kommissionen, REG 1998, s. II-1229, punkt 66).
- 292 Av vad som har anförts ovan i punkterna 279—281 följer att det av motiveringen av besluten på ett klart och sammanhängande sätt framgår de faktiska och rättsliga omständigheter på vilka de rättsliga grunderna för underkännandet av den italienska regeringens alternativa kriterier och fastställelsen av att stödet inte är förenligt med fördraget vilar, oberoende av om dessa omständigheter är riktiga, vilket, såsom har konstaterats, inte omfattas av en prövning av om motiveringen är tillräcklig utan av en prövning av tvisten i sak.
- 293 Talan kan således inte vinna bifall på denna grund.

Rättegångskostnader

- 294 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet, skall de förpliktas att bära sina kostnader och att solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och solidariskt ersätta kommissionens rättegångskostnader.

Jaeger

Lenaerts

Tiili

Azizi

Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 maj 1999.

H. Jung

M. Jaeger

Justitiesekreterare

Ordförande

II - 1576

Innehåll

Tillämpliga bestämmelser	II - 1483
Bakgrund till talan	II - 1487
Den italienska regeringens anmälan av lag nr 481/94 och förordning nr 683/94	II - 1487
Kommissionens beslut av den 12 december 1994 att i princip tillåta den stödåtgärd som den italienska regeringen anmält	II - 1488
Den italienska regeringens anmälan av stödet till sökandena	II - 1489
Kommissionens inledande av det förfarande som föreskrivs i artikel 6.4 i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin	II - 1491
Besluten av den 30 juli och den 18 december 1996 enligt vilka stöden är oförenliga med den gemensamma marknaden	II - 1492
Förfarande	II - 1494
Parternas yrkanden	II - 1496
Upptagande till sakprövning	II - 1498
Grunderna för avvísning vad gäller ifrågasättandet av det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin	II - 1498
1. Grunden att yrkandena i vissa ansökningar, i den utsträckning som de formellt är riktade mot det femte regelverket, inte är relevanta	II - 1499
2. Grunden att talan inte kan upptas till sakprövning därför att invändningen om rättegångshinder som är riktad mot det femte regelverket i mål T-130/97 har anförts för sent	II - 1499
Grunderna för avvísning i fråga om bestridandet av beslutet av den 12 december 1994	II - 1501
1. Grunden att de omtvistade besluten inte baserar sig på beslutet av den 12 december 1994 utan direkt på det femte regelverket	II - 1502
2. Grunden att beslut 97/258 endast var en bekräftande rättsakt	II - 1505
Prövning i sak	II - 1507
I — De grunder som hänför sig till sakinnehållet i de omtvistade besluten	II - 1507
Inledande anmärkningar	II - 1507
Grunderna att fördraget inte är tillämpligt	II - 1508
A — Grunden att sökandena inte kan anses som ett EKSG-järn- och stålföretag	II - 1508
B — Grunden att ett nedläggningsstöd inte omfattas av förbudet i artikel 4 c i fördraget i den utsträckning som det inte kan snedvrída konkurrensen ..	II - 1509
Grunderna att artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin är rättsstridig	II - 1514
Grunderna vad gäller kommissionens tolkning i det föreliggande fallet av villkoret avseende regelbunden produktion, vilket föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen i det femte regelverket	II - 1515

- A — De grunder under vilka det har anförts kritik mot valet av kriteriet avseende minimiproduktion på minst ett skift per dag, det vill säga i minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka II-1517
1. De grunder under vilka det har anförts kritik mot de omständigheter under vilka kriteriet har använts II-1518
 2. De grunder under vilka kriteriets lydelse har kritiserats II-1519
 - a) Grunden att kriteriet hindrar att stödet kan komma de minst konkurrenskraftiga företagen till nytta, eftersom det förutsätter en objektivt sett hög produktion II-1520
 - b) Grunderna att referensperioden är för kort II-1521
 - Grunden att början av referensperioden för regelbunden produktion borde ha fastställts till den 1 januari 1991 II-1521
 - Grunden att referensperiodens otillräckliga längd inte gör det möjligt att avgöra om ett företag har bedrivit en betydande verksamhet på marknaden II-1524
 - c) De grunder under vilka det har anförts kritik mot att den högsta möjliga produktionen valdes till referensparameter för beräkningen av den regelbundna produktionen II-1526
 - Grunden att frågan om produktionen varit regelbunden borde bedömas med utgångspunkt från den faktiska produktionen . . . II-1527
 - Grunden att det inte är lämpligt att använda den högsta möjliga produktionen som kriterium för bedömning av produktionen vid valsverk II-1528
- B — Grunderna att kommissionen vägrade att beakta alternativa objektiva kriterier II-1530
1. Grunderna att den omständigheten att kriteriet avseende produktionskapacitet inte godtogs innebär ett åsidosättande av målsättningen med det femte regelverket om stöd till järn- och stålindustrin II-1531
 2. Grunden att kommissionen inte i beslut 97/258 kunde underkänna kriteriet avseende produktionskapacitet, eftersom den redan hade godtagit det då den godkände den italienska lagstiftningen genom beslutet av den 12 december 1994 II-1533
 3. Grunden att kommissionen oberättigat underkände den italienska regeringens påstående avseende den omfattande krisen på den italienska marknaden II-1535
 4. Grunden att den särskilda situation som vissa av sökandena befann sig i inte beaktades II-1537
 - a) Fallet Moccia II-1537
 - b) Fallet Prolafer II-1538
 - c) Fallet Lamifer II-1539
 - d) Fallet Sidercamuna II-1539
- Grunderna att icke-diskrimineringsprincipen åsidosattes II-1541

A — Grunderna att sökandena diskriminerades i förhållande till vissa järn- och stålföretag som också hade ansökt om nedläggningsstöd enligt lag nr 481/94	II - 1541
1. Grunderna att vissa företag som inte har iakttagit det kriterium som erhållits genom en tolkning av villkoret avseende regelbunden produktion, som kommissionen definierade i beslutet av den 12 december 1994, likväl, och till skillnad från sökandena, har ansetts uppfylla detta villkor	II - 1542
a) Framställning av grunderna	II - 1542
— Fallet OLS	II - 1542
— Fallet Diano	II - 1544
— Fallet MAO	II - 1546
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 1549
2. Grunden att det stöd som vissa företag begärt har förklarats förenligt med den gemensamma marknaden trots att dessa företags produktion kvantitativt har motsvarat sökandenas produktion	II - 1553
3. Grunden att sökandena, som faktiskt bedrev produktion under referensperioden, behandlades på samma sätt som vissa företag som inte bedrev produktion under denna period	II - 1554
B — Grunden att företag med endast ett driftställe diskriminerades i förhållande till företag med flera driftställen	II - 1555
C — Grunden att det förekom diskriminering till nackdel för de företag som tvingades avbryta produktionen under referensperioden för att anpassa sig till de nya lagbestämmelserna om miljöskydd	II - 1556
D — Grunden att de företag diskriminerades som inte kunde sälja större kvantiteter på marknaden, eftersom produktionskostnaderna var sådana att företagen inte längre var konkurrenskraftiga i jämförelse med starkare eller mer riskbenägna företag	II - 1556
E — Grunden att de företag vilkas nedläggningsstöd inte godkändes genom beslut 96/678 hade en större kumulerad produktionskapacitet än de företag vilkas nedläggningsstöd godkänkts genom tidigare beslut av kommissionen	II - 1558
F — Grunden att de italienska företagen har diskriminerats i förhållande till andra gemenskapsföretag	II - 1559
G — Grunden att underlåtenheten att tillämpa artikel 95 i fördraget utgjorde diskriminering	II - 1560
II — Grunderna att motiveringsskyldigheten har åsidosatts	II - 1561
Grunderna att beslutet av den 12 december 1994 är bristfälligt motiverat	II - 1564
Grunderna att de omtvistade besluten är bristfälligt motiverade	II - 1566
1. Grunden att sökandens synpunkter inte beaktades	II - 1569

2. Grunden att det inte angavs några skäl till att de alternativa kriterier som den italienska regeringen föreslog inte godtogs	II - 1569
3. Grunden att uppgifterna i beslut 96/678 om järn- och stålproduktionen år 1993 var oriktiga	II - 1573
Rättegångskostnader	II - 1574